

॥ कोबातीर्थमंडन श्री महावीरस्वामिने नमः ॥

॥ अनंतलब्धिनिधान श्री गौतमस्वामिने नमः ॥

॥ गणधर भगवंत श्री सुधर्मस्वामिने नमः ॥

॥ योगनिष्ठ आचार्य श्रीमद् बुद्धिसागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

॥ चारित्रचूडामणि आचार्य श्रीमद् कैलाससागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

आचार्य श्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर

पुनितप्रेरणा व आशीर्वाद

राष्ट्रसंत श्रुतोद्धारक आचार्यदेव श्रीमत् पद्मसागरसूरीश्वरजी म. सा.

जैन मुद्रित ग्रंथ स्केनिंग प्रकल्प

ग्रंथांक : १

श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-३८२००७ (गुजरात)
(079) 23276252, 23276204
फेक्स : 23276249

Websiet : www.kobatirth.org

Email : Kendra@kobatirth.org

शहर शाखा

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
शहर शाखा
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
त्रण बंगला, टोलकनगर
परिवार डाइनिंग हॉल की गली में
पालडी, अहमदाबाद - ३८०००७
(079) 26582355

શ્રી હર્ષપુષ્પામૃત જૈન ગ્રંથમાલા

ગ્રંથાંક ૧૧૧-૧૫૧

પૃથ્વીપાલ રાજાની કથા તથા કાકજંઘ કોકાશની કથા

: સંપાદક :

પૂ. આ. શ્રી
વિજય જિનેન્દ્રસૂરીસ્વરજી મ.

: પ્રકાશિકા :

શ્રી હર્ષપુષ્પામૃત જૈન ગ્રંથમાલા
લાખાબાવળ-શાંતિપુરી (સૌરાષ્ટ્ર)

મુલ્ય રૂ. ૧૦-૦૦

नम्र सूचन

इस ग्रन्थ के अभ्यास का कार्य पूर्ण होते ही नियत
समयावधि में शीघ्र वापस करने की कृपा करें,
जिससे अन्य वाचकगण इसका उपयोग कर सकें.

पू. आ. श्री विजयअमृतसूरीश्वरजु म.ना पट्टधर

पू. आ. श्री विजयजिनेन्द्रसूरीश्वरजु म.ना

आचार्यपटनां २५ वर्ष निमित्ते

श्रीमती सविताजेन वेलजु सामत

- लंडन

શ્રી હર્ષપુષ્પામૃત જૈન ગ્રંથમાલા ગ્રંથાંક ૧૧૧-૧૫૧

શ્રી મહાવીર જિનેન્દ્રાય નમઃ
શ્રી મણિખુદ્ધ્યાણુંક હર્ષકપૂરામૃતસ્મરિત્યેા નમઃ

પૃથ્વીપાલ કથા
તથા
કાકજંઘ કોકાશ કથા

- સંપાદક -

પૂ. આ. શ્રી વિજય જિનેન્દ્રસૂરીશ્વરજી મહારાજ

- પ્રકાશિકા -

શ્રી હર્ષપુષ્પામૃત જૈન ગ્રંથમાલા
લાખાખાવળ-શાંતિપુરી (સૌરાષ્ટ્ર)

મૂલ્ય રૂ. ૧૦-૦૦

પ્રકાશિકા - શ્રી હર્ષપુષ્પામૃત જૈન ગ્રંથમાલા

(લાખખાવળ)

C/o. શ્રુતજ્ઞાન ભવન, ૪૫ દિગ્વિજય પ્લોટ, જામનગર

વીર સં.	વિક્રમ સં.	સને	ખીજી આવૃત્તિ
૨૫૨૬	૨૦૫૬	૨૦૦૦	નકલ ૨૦૦૦

કાંઇક

અમારી ગ્રંથમાલા તરફથી ઉપયોગી કથા સાહિત્યમાં આ પૃથ્વીપાલ રાજાની કથા તથા ઠાઠજંઘ કોઠાશ કથા પ્રગટ થાય છે.

જે બાળજીવોને સરળ બોધ જ્ઞાન અને વિજ્ઞાન આપે છે તે ગ્રંથમાલાના ૧૧૧ અને ૧૫૧ ગ્રંથાંક તરીકે હતા. પૂ. આ. શ્રી વિજય જિનેન્દ્રસૂરીશ્વરજી મ. એ આ પુસ્તિકાનું સંપાદન કર્યું છે.

તા. ૨૧-૬-૨૦૦૦ દેવચંદ પદમશી ગુઢકા
લાખખાવળ વ્યવ. શ્રી હર્ષપુષ્પામૃત જૈન ગ્રંથમાલા

અનુક્રમ

નં.	નામ	ગ્રંથાંક	પેજ
૧	પૃથ્વીપાલ રાજાની કથા	૧૧૧	૧
૨	ઠાઠજંઘ અને કોઠાશની કથા	૧૫૧	૩૬

(૨)

અર્થ : ‘સાપુરુષો સર્વત્ર અતિ પ્રિય હોય છે, અધમ પુરુષો સર્વત્ર દુષ્ટ બુદ્ધિવાળા હોય છે, દુઃખી માણસોને સર્વત્ર દુઃખ હોય છે, અને સુખી માણસોને એકત્ર સુખ હોય છે.

આ શ્લોકમાં કહેલી બાબત સત્ય છે કે નહીં ? તેની પરીક્ષા કરવાની ઇચ્છાથી તે રાજાએ બીજે દિવસે કૃત્રિમ કોપ કરીને એક ઘણા ગુણે વડે પ્રસિદ્ધ એવા મહાપુરુષને પોતાના સેવકો દ્વારા બોલાવ્યો અને તેને કહ્યું કે-‘હાથીની જેમ મદાંધ થયેલા તારા પુત્રે મારી આપેલી આજ્ઞાથી અગંધા (સાંકળ) ને મારા ચર પુરુષના સમક્ષ બળથી તોડી નાંખી છે.’ આ પ્રમાણે અત્યંત કૃત્રિમ કોપ કરીને દોષનો આરોપ કરી રાજાએ તેને તેના પુત્ર સહિત ચોરની જેમ કારાગૃહમાં નાંખ્યો. અને પોતાના અતિ વિશ્વાસુ ચર પુરુષોને ગુપ્ત રીતે તેમની વાતો સાંભળવા માટે આજ્ઞા કરી.

પછી રાજાએ કપટથી પોતાના શરીરમાં અત્યંત વ્યાધિ થવાનું પ્રગટ કર્યું. તેથી ગુપ્તચર પુરુષો પણ પરસ્પર આ પ્રમાણે બોલવા લાગ્યા કે-‘આજે રાજાનું શરીર આયુષ્યના અંત સમય જેવું થયું જણાય છે. આવા આકસ્મિક મહા-વ્યાધિથી જીવિતની આશા ક્યાંથી જ હોય ? આ

(૩)

પ્રમાણે નજીકના ચર પુરૂષોથી થતી વાત સાંભળીને સ્વભાવથી જ પરહિનકાંક્ષી એવા તે પિતા અને પુત્ર મહા શોક પામ્યા, અને નિઃશ્વરજીવોની જેમ ચક્ષુમાંથી અશ્રુને મૂકવા લાગ્યા.

પછી તે બન્ને પરસ્પર હૃદયમાં રહેલાં વાતો કરવા લાગ્યા. કે-‘હા ! હા ! રાજના શરીરમાં આ અકસ્માત શું થયું ? ગમે તે થયું હોય પણ પરિણામે આ રાજનું કાંઈ પણ અહિત ન થાયો. જો કે આ રાજએ આપણને સહસ્રાત્કારે ફોગટ દુઃખમાં નાખ્યા છે. અને આ રાજનું મરણ થયેથી આપણે જલ્દી છુટી રાકીએ ખરા. કારણ કે નવો રાજ રાજ્ય મળવાથી સમગ્ર કેદીઓને છોડી મૂકે છે અને કેદીઓને છોડ્યા પછી જ નવો રાજને અભિષેકોત્સવ કરવાનો રીવાજ છે; એ સિવાય બીજી રીતે આપણે છુટીએ તેવું કોઈ પ્રકારે જણાતું નથી.

વળી આજ્ઞાભંગનો આક્ષેપ કરનાર અને અત્યંત ક્રોધાયમાન થયેલો આ રાજ આપણને કોણ જાણે કેવી કદર્યાના પમાડશે ? તેની ખબર પડતી નથી. કહ્યું છે કે-‘રાજઓની આજ્ઞાનો ભંગ, મહાપુરૂષના માનનું ખંડન અને બ્રાહ્મણની વૃત્તિ (જીવિકા) નો નાશ, એ શસ્ત્રવિનાનો વધ

(૪)

કહેવાય છે.' આ પ્રમાણે હોવા છતાં પણ જગતના જીવનરૂપ આ રાજા ચિરકાળ સુધી જીવતો રહ્યો. બીજા જીવનું પણ અનિષ્ટ ચિંતવતું થયું નહીં, તો રાજાનું અનિષ્ટ શી રીતે ચિંતવવાલાયક હોય ? વળી આપણને જે આ દુઃખ પ્રાપ્ત થયું છે, તે તો આપણા જ દુષ્કર્મે થયેલું છે, તેમાં આ રાજાનો કાંઈપણ દોષ નથી. જો એમ ન હોય તો આ હુ શીયાર રાજા પરીક્ષા કર્યા વિના આમ કેમ કરે ? કહ્યું છે કે-

‘સર્વ જીવો પોતાના પૂર્વ કરેલાં કર્મોના ફળ-વિપાકને પામે છે; તેમાં અપરાધ (હાનિ) અથવા શુભ (લાભ) કરવાને વિષે બીજો તો નિમિત્તમાત્ર જ છે’ જ્યારે કર્મ બળવાન હોય છે ત્યારે અચિંત્યો જ મર્મસ્થાનમાં ઘા વાગે છે. અને તે વખતે પ્રાણનું રક્ષણ કરનાર કોઈપણ થતું નથી. તેમજ કાંઈ પણ આધાર કે વિચાર પણ કામ આવતા નથી. તથા આપણા કર્મના વશથી આપણું જે થવાનું હોય તે થાયો, પરંતુ આ રાજાનું તો સર્વથા શુભ જ થાયો, એટલાથી જ આપણને સર્વ રીતે સંતોષ છે.’

આ પ્રમાણે તે પિતા અને પુત્રની પરસ્પરની વાતોને ગ્રાપ્ત રીતે સાંભળનાર ચર પુરૂષોએ

(૫)

તત્કાળ આવીને રાજા પાસે સ્પષ્ટ રીતે જાહેર કરી. એટલે રાજા મનમાં આનંદિત થયો. પછી પુષ્ટ બુદ્ધિમાન અને તુષ્ટ થયેલા રાજાએ ક્ષણવાર પછી પોતાના શરીરની મુખકારી પ્રગટ કરી. અને જેલા બન્નેને ઘણા માનપૂર્વક પોતાની પાસે બોલાવ્યા. નિર્મળ બુદ્ધિવાળા રાજાએ કાર્યની વ્યવસ્થાથી સંભાળ લેતાં વિલંબ થયાનું જણાવી તેમનો સત્કારી કરી તેમને રજા આપી, એટલે તે બન્ને હર્ષ પામતા પોતાને ઘેર ગયા. આ સર્વ શુભ સ્વભાવનું જ ફળ છે.

સ્લોકના પહેલા પાદની આ પ્રમાણે પરીક્ષા કર્યા પછી રાજાએ બીજા પાદની પરીક્ષા કરવાનો આરંભ કર્યો. નગરના કોઈક અતિ નીચ પ્રકૃતિવાળા પિતા પુત્રને કૃત્રિમ બહુમાન આપીને મંત્રી વિગેરેથી પણ અધિક માનવાળા કર્યા. પછી એકદા પ્રથમની જ જેમ રાજાએ પોતાની કૃત્રિમ તીવ્ર વ્યાધિને પ્રગટ કરી, પોતાના આયુષ્યના અન્ત્યની સ્થિતિ ચરપુરુષો દ્વારા તેમને જણાવી. તે સાંભળીને અધમ સ્વભાવવાળા તે બન્ને પોતાની પ્રકૃતિને યોગ્ય એવી વાતો કરવા લાગ્યા; કેમકે એકાંત સમયે હૃદયનો ભાવ પ્રગટ થાય છે. તે સમયે ગુપ્ત રીતે રાખેલા ચર પુરુષો તેમની વાતો પણ સાંભળતા હતા. તે પિતા

(૬)

તથા પુત્ર આ પ્રમાણે પરસ્પર બોલવા લાગ્યા-
'આ રાજા જો હમણાં જ મરે, તો આપણે
આનંદથી અપુત્રીયા રાજાના સમગ્ર સામ્રાજ્યનો
ઉપભોગ કરીએ.

રાજ્યમાં આપણને કોણ માનતું નથી? સર્વ
માને છે કદાચ કોઇક નહીં માને, તો તેને
તત્કાલ હણીને પણ આપણે રાજ્ય કરીશું. નવા
રાજાની એવીજ રીત હોય છે. કદાચ રાજ્ય
લેવાને આપણે સમર્થ નહીં થઇએ તો પણ
સ્વેચ્છાએ રાજાનું સર્વસ્વ હુટી લઇને અંતપુરની
રાણીઓ સાથે અને નગરની સ્ત્રીઓ સાથે સુખ-
ભોગ તો સુખેથી ભોગવશું. મારે આ રાજાનું
પોતાની મેળેજ મરણ થાય છે, તે સાદું છે,
નહીં તો આપણે તેને મારવાની જરૂર પડત,
કેમકે રાજ્યગૃહની અંદર ફરનારા આપણને શું
હુસાધ્ય છે ?'

આ પ્રમાણે તે દુષ્ટબુદ્ધિવાળા દુષ્ટોની
પાપિષ્ઠવાતચીત સાંભળીને પેલા ગુપ્ત ચર પુરૂષોએ
તે વાત રાજાની પાસે કહી શકાય તેવી ન હોય
છતાં પણ ગુપ્તરીતે જણાવી. તે સાંભળીને
અત્યંત કોપથી કંપાતા જાગૃત ન્યાયવાળા તે
રાજાએ તત્કાળ તે બંનેનો નિગ્રહ કર્યો. રાજા-

(૭)

ઓને દુર્જનનો તિરસ્કાર અને સજ્જનની પૂજા કરવી ઉચિતજ છે.

આ પ્રમાણે બે પાદની પરીક્ષા કરીને ત્રીજા પાદની પરીક્ષા કરવા માટે રાજાએ પોતાના ચરપુરેષોદ્ધારા જન્મથીજ દારિદ્ર્ય હે દૃઢ થયેલા એક રાંક ભિક્ષુકને બોલાવ્યો. તેના હાથમાં ભિક્ષા માગવા લાયક એક કર્પૂર (ઠીંકડું) હતું, તેણે કંથાની જેવા ફાટેલા જૂતા વસ્ત્રનો એક કકડો પહેરેલો હતો; ચાલતા ટેકો આપવા માટે લાકડીનો કકડો હાથમાં હતો, તેની ગતિ સ્થિતિ થતી હતી. અને તેનું શરીર અત્યંત કૃશ હતું.

આવા તે ભીખારીને જોઇને રાજાએ તેને કહ્યું 'હે ભિક્ષુક ! તારા શરીરને અભ્યાંગ, મર્દન ઉદ્ધર્તન સ્નાન, ભોજન, વસ્ત્ર, શય્યા અને આસન એ વિગેરે ઇષ્ટિત વસ્તુ આપવા વહે હું તને સુખી કરીશ, તુ મારી પાસે રહે અને સુખેથી મનુષ્યને મળતા સુખો ભોગવ. આ ભિક્ષુકના વેષને છોડી દે અને ઝીજા ઉત્તમ વેષને ધારણ કર. તારા નસીબને પણ ફેરવી નાખીને હું તને પૃથ્વીપતિ સમાન બનાવી દઉંશ, કેમકે કલ્પવૃક્ષની જેમ હું પ્રસન્ન થયેથી તારે દુઃખપ્રાપ્ત શું છે ?'

(૮)

આ પ્રમાણે ઘણીરીતે કહ્યા છતાં પણ તે પ્રારબ્ધહીન ભિક્ષુક જરા પણ વિશ્વાસ ન પામ્યો. અને જેમ મિથ્યાત્વી પ્રાણી મિથ્યાત્વનો ત્યાગ ન કરે, તેમ તેણે પોતાના વેષનો ત્યાગ કર્યો નહીં. જ્યારે તેને બળાત્કારે વેષ મૂકાવવા લાગ્યા. ત્યારે તેને જાણે કોઈએ માર્યો હોય તેમ તે રોવા લાગ્યો. તે જોઈને રાજાએ તેને કહ્યું કે 'તારો વેષ કાયમ રાખી ને પણ તું ભોજનાદિકવડે સુખ ભોગવ.' તે સાંભળીને પ્રસન્ન થયેલો તે ભિક્ષુક જેમ પહેલા કષાય (અનંતાનુબંધી)ના ઉદયશળો જીવ (પ્રથમ પામેલા) સર્વ સમ્યક્ત્વને વમી નાંખે, તેમ પ્રથમ પ્રેતની જેમ ઘણું જમ્યો અને પછી તત્કાળ તે સર્વનું વમન કર્યું કહ્યું. છે કે-

દેવનું (કર્મનું) ઉલ્લંઘન કરીને જે કાર્ય કરવામાં આવે છે, ફળીભૂત થતું નથી. ચાતક પક્ષીએ ગ્રહણ કરેલું સરોવરનું પાણી ગળાના રંધ્રદ્વારાએ બહાર નીકળી જ જાય છે.' પછી રાજાએ સાંચકાણે તેને ફરીથી ભોજન કરાવીને તાંબૂલાદિક આપ્યા. તે વખતે પણ તે નારકીની જેમ પેટની વ્યથાદિક દુઃખને સ્પષ્ટરીતે ભોગવવા લાગ્યો. તે વ્યાધિનો રાજાએ ઉપચાર કરાવ્યો ત્યારે અતિસાર (ઝાડા) ના વ્યાધિથી

(૬)

તે અત્યંત પીડાયો, અને તે અતિસાર નો ઉપચાર કરાવ્યો ત્યારે તત્કાળ મૃત્યુને સૂચન કરનારા વિસૂચિકા નામના વ્યાધિવડે પીડાવા લાગ્યો.

આ પ્રમાણે ઉત્તમ રાજાએ યત્ન કર્યા છતાં પણ તે રક્ત. અતિસાર, તીવ્રજ્વર, પિત્ત, કર્મ અને વાત વિગેરેના વ્યાધિથી પીડાયો, પણ દેવથી હણાયેલો તે જરા પણ સુખ પામ્યો નહીં. પ્રાંતે જડ બુદ્ધિવાળાને ગુરૂ મહારાજની જેમ રાજાએ તેને કોઈ પણ પ્રકારે વિવિધ પ્રકારના દુષ્કર ઉપાયોવડે સાળો કર્યો. 'ઉદ્ધમવડે શું ન થાય ?' પૃથ્વીપાલ રાજા તેને સાળો થયેલો જોઈ અત્યંત ખુશી થયો. ત્યારે અહંકાર અને હુંકાર કરતો તે દ્રમક એક દિવસે પોતાના કૃત્યથી કરાયેલા દુદેવથી ગ્રેસાયો હોય તેમ વિષવૈદને ઘેર ગયો ત્યાં દવાઓની મેળવણીથી વિષમ થયેલું એક જાતનું વિષ તેની દષ્ટિએ પડ્યું.

એટલે તરતજ નવ્ત બુદ્ધિવાળા તે દ્રમકે તેને સુધ્યું, સુંઘવા માત્રથી પણ તે વિષ પરાધીનતાને કરનારું હતું તેથી તે વૈદો તેને એકદમ અટકાવ્યો અને કહ્યું કે 'આ તે' શું કયું ? વિચાર્યા વિના જે કામ કરવું તે મરણપર્યંત દુઃખને દેવાવાળું થાય છે.'

(૧૦)

એટલે તે બિશુક બોલ્યો કે 'હિ વૈધ ! જેમ
અનર્થથી અટકાવે તેમ આ સુગંધિ પદાર્થ
સુંઘતા મને કેમ અટકાવો છો ?' વૈધે કહ્યું કે
'હિ મૂખ ! તીવ્ર વિપાકથી ગૌરવતાને પામેલું
આ મહાવિષ તેં સુંઘ્યું, તેથી આ જન્મમા તો
તારે સુખનો વિનાશ જ થયો. આજથી પાંચે
ઘંટિયોના વિષયોને લગતા પદાર્થોમાંથી એક
પણ ઇષ્ટ પદાર્થ તારે સુખને માટે સેવવો
નહીં, અને જો સેવીશ તો તત્કાળ તારું મરણ જ
થશે. હવે તારે હુખું રસવિનાનું અદ્ય ભોજન
કરવું જેવું તેવું, પાણી પીવું જીવું અને
ફાંટેલાં વસ્ત્રો પહેરવાં તથા ભોગનો ત્યાગ કરવો
પરીષદ સહન કરવા અને અનિયમિત વસવું.
એ વિગેરે મુનિની જેવી મર્યાદાવડે જો રહીશ,
તો તું જીવતો રહીશ; અન્યથા જરૂર મરણ
પામીશ. જીવોના પરિણામની જેમ ઔષધોના
પરિણામો પણ ઘણા વિચિત્ર હોય છે.'

આ પ્રમાણે સાંભળીને દીન ચિત્તવાળા તે
દ્રમકે ઘણી માંદગીવાળા આતુર માણસની
જેમ તે સર્વ અંગીકાર કર્યું. કેમકે 'મનુષ્ય
મરણના ભયથી દુબકર એવું પણ શું નથી
કરતો ? સર્વ કરે છે.' પછી યતિના આચાર
પ્રમાણે વર્તતા તે દ્રમકને રાજાદિકે ચારિત્ર ગ્રહણ

(૧૧)

કરવા માટે ઘણું કહ્યાં છતાં પણ તે તુરંત મન-
વાળાએ યતિપણું અંગીકાર કર્યું નહીં. કેમકે
યતિપણું તો મહા સાત્વિક પુરુષોથીજ સાધી
શકાય તેવું છે. પૂર્વે કહેલા શ્લોકના ત્રીજા
પાદના અર્થને જાણે સિદ્ધ કરવા માટેજ હોય,
તેમ તેણે દીક્ષા ગહણ કરી નહી. કારણ કે
પ્રવ્રજ્યા લેવાથી તો આગામીકાળે સુખની પ્રાપ્તિ
થાય છે. તે આ દ્રમકને ક્યાંથી હોય ? કહ્યું છે કે.

‘તૃણના સંચારાપર બેઠેલા રાગ, દ્વેષ અને
મોહ રહિત એવા શ્રેષ્ઠમુનિ જે સુક્રિતની
જેવું સુખ પામે છે; તે સુખને ચક્રવર્તી
પણ ક્યાંથી પામે ?’ જો તે દ્રમકે ધર્મ-
બુદ્ધિથી આવું કષ્ટ સહન કર્યું હોત તો
કોણ જાણે કેવું ઉત્તમ ફળ પામત ? પરંતુ
આવા પશુની જીંદગીમાં સહન કરવા પડે
તેવા કષ્ટને આ સંસારમાં પડેલા જીવો
સંસારમાં રહ્યા સતા સુખી થઈને સહન
કરે છે, પરંતુ મુનિપણું સ્વીકારતા નથી.
તે મહા આશ્ચર્ય છે.

આ પ્રમાણે ત્રીજા પાદના અર્થની પરીક્ષા
કરીને હવે એથા પાદની પરીક્ષા કરવા માટે ત્રીજા
બુદ્ધિધવાળા રાજાએ ઉપાયનો વિચાર કરતાં આ

(૧૨)

પ્રમાણે ચિંતવ્યું કે-‘માત્ર પરીક્ષાને જ માટે ફેગટ બીજા સુખી માણસને શા માટે દુઃખ દેવું ? માટે હું પોતે જ પરદેશમાં જઈ એ પાદની પરીક્ષા કરું.’ આ પ્રમાણે વિચારીને બીજેજ દિવસે રાજા રાજ્યનો ભાર મંત્રીને સોંપીને રાત્રિને સમય એકલો નગર બહાર નીકળી ગયો. માર્ગે ચાલતાં તેણે વિચાર કર્યો કે-‘મારા દેશમાં તો સમગ્ર લોકો મને જાણે છે, તથા સેવકની જેમ વિશેષ પ્રકારે મારી ભક્તિ કરશે, તેથી આ દેશ સુકી પરદેશ જવું જોઈએ. પરંતુ જલદીથી દૂર દેશ શી રીતે જવાશે ?’

આ પ્રમાણેની ચિંતાથી ઉદ્વેગ પામેલો રાજા માર્ગે ચાલતાં થાકી જવાથી એક વડવૃક્ષની તળે બેઠો. તે વખતે તે વૃક્ષ પર રહેનાર યક્ષને તેની સ્ત્રી યક્ષીણીએ કહ્યું કે-‘હે પ્રિય ! આપણા આશ્રમની નીચે બેઠેલો આ અભ્યાગત કોઈ મહાન પુરૂષ જણાય છે, તેથી તે તમારે માનવા-પૂજવા યોગ્ય છે. શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે કે-પોતાને ઘેર ચાલીને આવેલા સત્પુરૂષનું યોગ્ય સન્માન કરવું જોઈએ, તે દુઃખમાં આવી પડેલ હોય તો તેમાંથી તેમનો સ્મારી રીતે ઉદ્ધાર કરવો જોઈએ, અને દુઃખી પ્રાણીઓ પર દયા કરવી જોઈએ.

આ પ્રમાણેનો ધર્મ સર્વ મતવાળાઓને

(૧૩)

સંભત છે.' તે સાંભળીને તે યક્ષ પ્રત્યક્ષ થઇને રાજાને કહ્યું કે-‘હે સજ્જન ! કહે, તારે શું ઇષ્ટ છે ? જે તું માગે તે આપવાને હું કલ્પવૃક્ષની જેમ સમર્થ છું’ તે સાંભળી વિસ્મય પામેલો રાજા બોલ્યો કે-‘તમે કોણ છો ? અને કયે પ્રકારે ઇષ્ટ વસ્તુને આપવા સમર્થ છો ? કારણ કે મનુષ્યોને તો અનેક પ્રકારના વાંછિત હોય છે, એ વાત પ્રસિદ્ધ છે.’

ત્યારે યક્ષ બોલ્યો કે, ‘હું મોટો દેવ છું તથા મનવાંછિતને પૂર્ણ કરવા સમર્થ છું. કેમકે અમારે સર્વ સિદ્ધિઓ અને સમૃદ્ધિઓ મનથીજ સિદ્ધ થાય છે.’ તે સાંભળીને રાજાએ કહ્યું કે-‘હે દેવ ! તમે શા માટે જુદું બોલો છો ? દેવાનું પણ મનવાંછિત સિદ્ધ થતું નથી. દેવો પણ ઘણા દુઃખી હોય છે, કેમકે ઇર્ષ્યા, વિષાદ, મદ, ક્રોધ, માન અને લોભ ઇત્યાદિ વડે દેવો પણ દુઃખી હોય છે. તેઓ બીજા પોતાથી અધિક ઋદ્ધિવાળાથી પરાભવ પામે છે. માટે તેમને પણ સુખ ક્યાંથી ? તેથી જો દેવોથી પોતાનું વાંચ્છિત પણ સિદ્ધ થતું નથી, તો તે બીજાનું શી રીતે સિદ્ધ કરશે ? માટે દેવોથી પણ અન્યનું મનોવાંછિત સિદ્ધ કરાયજ નહીં.

(૧૪)

શું રંક માણસ બીજાને રાજ્ય આપી શકે ? માટે હે દેવ ! તમે વિદ્વાન થઈને ગર્વથી અધિકારી જેમ આમ કેમ બોલો છો ? સત્યવક્તા મનુષ્ય પણ આવું અસત્ય બોલતા નથી, તો તમે દેવ થઈને કેમ બોલો છો ? આ પ્રમાણે રાજાએ તત્વ અને યુક્તિથી કહ્યું, તે સાંભળીને ચિત્તમાં ચમત્કાર પામેલો યક્ષ બોલ્યો કે-

‘હે મહાપુરુષ ! તે આ જે કહ્યું તે સર્વ સત્ય છે દેવાને પણ બીજાની જેમ પૂર્વે કરેલા પોતા-પોતાના પુણ્યને અનુસારે જ કાર્ય સિદ્ધિ થાય છે. તો પણ દેવની શક્તિ અચિત્ત છે તેથી તે ચિંતવેલું કાર્ય કરી શકે છે.

જેવું સુખ મનુષ્યોથી સાધી શકાતું નથી, તેવું સુખ દેવતા શીઘ્રતાથી સાધી શકે છે, માટે તું મારી પાસે કાંઈપણ માગ. તું જે માગીશ તે મારાથી અવશ્ય સિદ્ધ થશે, હું તે સર્વ તને આપી શકીશ. કેમકે દેવનું દર્શન નિષ્ફલ હોય જ નહીં,’

આ પ્રકારે સાંભળીને તે દેવનું વચન અત્યંત દઢ કરવા માટે રાજાએ કહ્યું કે-‘હે દેવ ! જો તમારી ઇચ્છા એમજ હોય તો હું જ્યારે તમારું સ્મરણ કરું ત્યારે તમે મારું કાર્ય સિદ્ધ કરજો.’

(૧૫)

તે દેવે તેનું વચન અંગીકાર કર્યું કેમકે જે પુણ્યવાંત હોય છે, તેનું કાર્ય અવશ્ય સિદ્ધ થાય છે, અને ચિંતવ્યા કરતા પણ અધિક સમૃદ્ધિ પ્રાપ્ત થાય છે; ત્યાર પછી હર્ષ પામેલો રાજા વિચાર કરવા લાગ્યો કે ‘અહીં પણ હું અધિક સુખી તો થયો, તે છતાં પણ પરીક્ષાને માટે હું પરદેશ ગમન કરું.’ એમ વિચારીને તે રાજાએ યજ્ઞને કહ્યું કે-‘હે દેવ ! મને હમણાંજ (દૂર દેશમાં) પહોંચ ડો.’ એટલે દેવશક્તિથી તે રાજા વાયુની પેઠે ક્ષણવારમાં પરદેશ પહોંચ્યો. ત્યાં પરમ નીતિમાં અવધિરૂપ કુશસ્થળ નામનું નગર હતું. તે નગરના સમીપના ઉદ્યાનમાં સુસાફરની જેમ તે રાજા ગંધાતા કોઢીયા પુરૂષ જેવું રૂપ ધારણ કરીને બેઠો.

તે કુશસ્થળ નગરમાં ચંદ્રની જેમ લોકને આનંદ કરતો ચંદ્ર નામે રાજા રાજ્ય કરતો હતો. તે રાજા નામ વડે ચંદ્ર છતાં સૂર્યની જેમ શત્રુના તેજનો નાશ કરતો હતો એ આશ્ચર્ય છે. તે રાજાએ ચંદ્ર જેવા સુખવાળી પ્રિયવચના અને પ્રિયવદના નામની બે રાણીઓ હતી, પહેલી રાણી ગુણવડે અધિક હતી, અને બીજી ચંદ્રના જેવા સુંદર સુખવાળી હતી. પુત્રથી રહિત એવી તે બન્ને સ્ત્રીઓને અત્યંત પ્રીતિનાં પાત્રભૂત એક એક પુત્રી હતી.

(૧૬)

તેમાં પહેલીનું નામ સુલોચના અને બીજીનું નામ સુવદના હતું. તે બન્ને પુત્રીઓ સરખી ઉમ્મરવાળી, સુંદર અને સમાન રૂપવાળી, ગુણોવડે અત્યંત શ્રેષ્ઠ અને પૃથ્વીપર આવેલી દેવકન્યાઓજ હોય, તેવી શોભતી હતી. યોગ્ય વયે તે બન્નેને રાજાએ ઘણી કળાઓ શીખવી. જ્યારે તે બન્ને યુવાવસ્થા પામી, ત્યારે એક દિવસ તેમની માતાઓએ તેમને વિશેષ આભૂષ-ણાદિકવડે શણગારીને રાજા પાસે મોકલી, સમા-મંઠપમાં બેઠેલા રાજાએ કમળ ઉપર હંસીઓની જેમ તેમને પોતાના ઉત્સંગ (ખોળા)માં બેસાડી, પછી પ્રશ્નોત્તર આદિ અનેક પ્રકારની પૃચ્છાઓના તે બન્ને કન્યાઓએ સાક્ષાત્ સરસ્વતીની જેમ તત્કાળ ઉત્તર આપ્યા.

પછી રાજાની આજ્ઞાથી મોટા મોટા પંડિતોએ પણ તેમની કળા કુશળતાની પરીક્ષા માટે અનેક પ્રકારના પ્રશ્નો પૂછ્યા. તે દરેકના જવાબો પણ તે બન્ને કન્યાઓએ ઘણા જ સંતોષ-કારક આપ્યા.*

* આ સ્થળે ઘણા પ્રશ્નોત્તરો વિસ્તારવાળા છે, પણ તે શાસ્ત્રના અભ્યાસીનેજ ઉપયોગી હોવાથી અહીં લખ્યા નથી. જિજ્ઞાસુએ આચારપ્રદીપ ગ્રંથમાંથી તે વાંચી લેવા.

(૧૭)

ત્યાર પછી રાજાએ પોતે બન્ને કન્યાઓને કહ્યું કે-“મારા પ્રશ્નનો જવાબ તમે બેઉ બરાબર આપો કે-કર્મ (પ્રારબ્ધ) અને ઉપકર્મ (ઉદ્યમ) એ બેમાં મુખ્ય કોણુ ? પહેલું કે બીજું ? કે તે બન્ને સમાન છે ? તે કહો.” ત્યારે પહેલી કન્યા બોલી કે-

“પરાક્રમી જેમ સર્વ સ્થળે ઉપકર્મજ (ઉદ્યમ) ફળ સાધનનું કારણ છે, ઉપકર્મવિનાનું કર્મ (પ્રારબ્ધ) નિષ્ફળ છે. ભોજન, વસ્ત્ર, ધન ઉપાર્જન, અન્યનું વશીકરણ, શત્રુનો નાશ, વિદ્યાની પ્રાપ્તિ અને રાજ્યનો લાભ ઇત્યાદિ સર્વ કાર્ય ઉદ્યમથીજ સિદ્ધ થાય છે. કહ્યું છે કે-‘ઉદ્યમવડેજ સર્વ કાર્ય સિદ્ધ થાય છે, પણ મનરથોવડે સિદ્ધ થતાં નથી, કેમકે સૂતેલા સિંહના મુખમાં પોતાની મેળે જ મૃગલાં પ્રવેશ કરતાં નથી. તેથી બિલાડીની જેમ નિરંતર ઉદ્યમજ કરવો. જેમકે બિલાડો જન્મથીજ તેની પાસે ગાય નથી તો પણ હંમેશાં ઉદ્યમ કરવાથી દૂધ પીએ છે.’ તે સાંભળીને બીજી કુમારી બોલી કે-

‘કર્મ (પ્રારબ્ધ) વિના ઉદ્યમનું શું ફલ ? કાંઈજ નહીં. જેમ બીજ વિના ખેતી કરવાનાં સર્વ ઉદ્યમ નિષ્ફળ છે, તેમ કર્મરૂપ બીજ વિનાનો ઉદ્યમ નિર્થક છે. કહ્યું છે કે-‘ઘણા ઉપાયો કર્યા

(૧૮)

છતાં પણ ભાગ્ય વિના તેનું ફળ પ્રાપ્ત થતું નથી કેમકે રાહુ અમૃત પીવા જતાં ઉલ્લેટો અંગરહિત થઈ ગયો.

વળી ઉઘમી માણસનો ઉઘમ પણ કર્મ વિના ફળીભૂત થતો નથી. કેમકે-‘બુદ્ધિઃ કર્માતુસારિણી-કર્મને અનુસરીનેજ બુદ્ધિ પ્રવર્તે છે.’ એમ જ્ઞાની પુરૂષોએ કહ્યું છે. માટે ઉઘમનું પણ કારણ હોવાથી કર્મ જ પ્રધાન (મુખ્ય) છે. હે બહેન ! આ સ્થળે તને હું એક દૃષ્ટાંત કહું છું તે તું સાંભળ.

કોઈ બે પુરૂષો વાદવિવાદ કરતા રાજાની પાસે ગયા. તેમાં એક કર્મનું અને બીજો ઉઘમનું સ્થાપન કરનાર હતો. રાજાએ તો તે બન્નેને જુઠા પાડવા માટે ચોરની જેમ કોઈ કારાગૃહ જેવા ઘરમાં તરત જ હુકમ કરીને તેમને નાંખ્યા. તે ઘરમાં ગુપ્ત રીતે ‘સર્વ’ ભક્ષ્ય વસ્તુ રખાવીને તે ઘરના દ્વાર બંધ કર્યા, અને તે બન્નેને રાજાએ કહ્યું કે-“હવે તમે બન્ને ઉઘમનું અથવા કર્મનું ફળ જીઓ.

તમારી ઇચ્છાથી ભોજન કરો, અથવા ઇચ્છાથી બહાર નીકળો.’ ત્યાર પછી ઉઘમવાદીએ વિચાર કર્યો કે-‘કોઈ વખત કર્મ ફળીભૂત થાય

(૧૯)

છે, અને કોઈ વખત ઉદ્ધમ પણ ફળનું કારણ થાય છે. એ રીતે સર્વ વસ્તુની પણ પોતપોતાના સમયને વિષે સિદ્ધિ રહેલી છે.’

આ પ્રમાણે વિચાર કરીને કાંઈક વિલંબ કરી કર્મવાદી પ્રત્યે બોલ્યો કે-‘હિ બાઈ! હવે આપણે આ સ્થળે શું કરવા યોગ્ય છે, તે ઠહો.’ કર્મવાદીએ જવાબ આપ્યો કે-‘પોતાની મેળે જ સૌ સારા વાનાં થશે. સુખેથી બેસી રહો, અથવા સુખેથી હરો ફરો. પરંતુ હું તો કર્મનેજ પ્રમાણુ કરીશ.’ પછી ઉદ્ધમવાદી તંના વચનની અવગણના કરીને ઉભો થઈ વિચાર કરવા લાગ્યો કે-

‘આ ઘરમાં કાંઈ પણ ખાવા યોગ્ય વસ્તુ હોય તો શોધી લઉં.’ એમ વિચારીને તે ખોવાયેલી વસ્તુની જેમ ઘરમાં ચોતરફ જોવા લાગ્યો. તેવામાં તે ઓરડામાં ઉપરાઉપરી ગોઠવેલાં હાલ્દલાંની ઉત્રેડમાં જોતાં વચલા માટલામાંથી વસ્ત્રના છેડાને ખેંચતા વસ્ત્રમાં વીંટેલા ઘણા ધીવાળા. હર્ષકારક ચાર લાડુ જોવામાં આવ્યા. પછી ‘હું મારા ઉદ્ધમનું ફળ આ પુરૂષને દેખાડું.’

એમ ધારીને તેણે ગણપતિની આગળ જેમ લાડું ધરે તેમ પેલા કર્મવાદીની પાસે તે લાડુ મૂક્યા, અને બોલ્યો કે-‘જુઓ! હાથે પગે પાંગળા પુરૂ-

(૨૦)

બનાજ જેતુ' ઈર્મ' છે કે નહીં ? કેમકે તે ઈર્મ' વડે
પોતાનું કાંઈ પણ કાર્ય સિદ્ધ થતું નથી. આ
પ્રત્યક્ષ ઉદમતુંજ મોટું ફળ દેખાય છે.' તે
સાંભળીને કર્મવાદી હસીને બોલ્યો કે-

‘તમે જે મોટા કષ્ટથી ફળને પ્રાપ્ત થ્યું’, તે
મારી પાસે લાવીને મૂક્યું’, તે મારા ઈર્મ'તુંજ
ફળ છે, પ્રસન્ન થયેલા મારા ઈર્મ'જ તમને પણ
આ ઉદમ કરવાની બુદ્ધિ આપી છે. જો એમ
ન હોય, તો તું પણ મારી જેમ બેસી જ રહ્યો
હોત. પણ તને સ્વસ્થપણે બેસવા ન દીધો,
એ જ મારા કર્મ'તું પરાક્રમ જાણુ માટે મારે
તો કર્મ'જ પ્રધાન છે, ઉદ્યોગાદિક કોઈપણ પ્રમાણ
નથી. જિનેશ્વરોને પણ કર્મ' જ અનંત સુખ
આપે છે, તથા દુઃખ પણ આપે છે.

‘આ પ્રમાણે તેના બોલવાથી ઉદમવાદીએ
પણ તેની વાતને અંગીકાર કરી, કેમકે જેતું
દૃષ્ટાંત પ્રગટપણે જોયું હોય એવા દાષ્ટાંતિકને
કોણ ન માને ! પછી ભાઈની જેમ વહેંચીને તે
બંને જાણુ જમવા લાગ્યાં. તેમાં એક લાડુમાંથી
કર્મ'વાદી અમૂલ્ય રત્ન પામ્યો. એક ચિત્તવાળો
થઈને જે જેતું બહુમાન કરે છે તે તેને અવશ્ય
ફળની પ્રાપ્તિ કરી આપે છે. અને તેના પર દેવ,
ગુરુ, ધર્મ', મંત્ર, રાજા અને શેઠ વિગેરેની જેમ
તે પ્રસન્ન થાય છે.

(૨૧)

આ પ્રમાણે પ્રસન્ન થયેલા કર્મે કર્મવાદીને રત્ન આપ્યું ત્યારે સમક્તિ દર્શન પ્રાપ્ત થવાથી ભવ્ય પુરૂષની જેમ તે ઉદ્યમવાદી પણ કર્મપક્ષને વિષે દઢ બુદ્ધિવાળો થયો.

હવે તે નિર્જન સ્થાનમાં (ઘરમાં) તે રત્નવાળા મોદકનો યોગ શી રીતે થયો, તે કુટુંબુ. કેમકે જે વાત સારી રીતે જાણવામાં ન આવે તે વાત શદ્યની જેમ હૃદયમાં ખુંચે છે. તે ઘરમાં સમૃદ્ધિવાળો એક રાજાનો સેવક રહેતો હતો. તેની સ્ત્રીએ પોતાના જમાઇને આપવાં માટે એક શ્રેષ્ઠ રત્ન એક મોદકમાં નાંખીને ચાર લાડુ કર્યા હતા. તે મોદકોને એક વસ્ત્રના કકડામાં બાંધીને જીવિતની ચેકે ગુપ્ત રીતે ઉત્રેડના વચલા માટલામાં મૂક્યાં હતા.

અન્યદા કોઈ નિમિત્તથી રાજા તે સેવક પર કોપ પામ્યો તેથી તેને કુટુંબસહિત એ ઘરમાંથી કાઢી મૂક્યો. કેમકે રાજાનું માન તેા સ્વપ્ન જેવું જ હોય છે. તે વખતે રાજાથી ભય પામેલો તે સેવક પોતાનું સર્વસ્વ તજીને કુટુંબ સહિત ઘરમાંથી નીકળી ગયો હતો.

આ પ્રકારે કર્મસંયોગે તે ઘરમાં મોદકમાં નાખેલા રત્નનો યોગ કર્મવાદી પુરૂષને પ્રાપ્ત

(૨૨)

થયો. આ સર્વ હકીકત રાજના જાણુવામાં આવી ત્યારે તે ચમત્કાર પામ્યો, અને તે બન્નેને છોડી મૂક્યા. આ પ્રમાણે કર્મવાદી અને ઉદ્ધમવાદી બન્ને વિવાદરહિત થઈને અત્યંત સુખી થયા.

માટે હે બહેન ! સમગ્ર કાર્યને સાધનારૂં કર્મ જ છે. એમ તું પણ અંગીકાર કર, ત્રણ જગતના સમગ્ર જીવો જેને આધીન છે એવું કર્મ જ પ્રધાન છે. તે સાંભળીને પ્રત્યુત્તર દેવામાં અસમર્થ પરંતુ છળકપટથી બોલવાના સ્વભાવવાળી મોટી બહેન બોલી કે—

‘જો સર્વ કર્મનાજ પ્રસાદ છે. તો તુજ બોલ કે તું કોના પ્રસાદથી (કૃપાથી) સુખી છે, અથવા માન પામે છે ? તથા આ સમગ્ર લોકો કોની કૃપાથી સુખીયા છે ?’ ત્યારે નાની બહેન બોલી કે—‘અંતઃકરણમાં કુઠકપટ રાખીને કેવળ સુખથી મીઠું મીઠું બોલવાથી શું ફળ છે ? સર્વને પોતપોતાના કર્મના પ્રભાવથી જ સુખ દુઃખ પ્રાપ્ત થાય છે. જીવોને પુણ્યનો ઉદય પ્રાપ્ત થાય ત્યારે રાજ તેમના પર પ્રસન્ન થાય છે; અને સર્વ ઇષ્ટ વસ્તુને આપે છે.

તથા પાપનો ઉદય થાય ત્યારે યમરાજની પેઠે તે રોષ પામે છે અને સર્વ વસ્તુનું હરણ પણ કરે છે. કહ્યું છે. કે—સર્વ જીવો પૂર્વે કરેલા કર્મનું

(૨૩)

વિશેષ ઠરીને ફળ પામે છે. અપરાધમાં અથવા ગુણમાં (લાભમાં કે હાનિમાં) બીજો તે નિમિત્ત માત્ર જ છે.’

આ પ્રમાણે નાની કુમારીનું વચન સાંભળીને મનમાં ક્રોધ પામેલો રાજા બોલ્યો કે-‘હે દુષ્ટે ! હે દુઃપણિને ! તું તારા કર્મનું ફળ તથા તારા વચનનું ફળ તત્કાળ જો.’ એમ કહીને રાજાએ પોતાના સેવકને આજ્ઞા આપી કે-‘નગરમાં ચોતરફ શોધ કરી કોઈ મહાદરિદ્રી, કોઢીયો, લીખારી અને રાંક પુરૂષ હોય તેને બાંધાવી લાવો.’ પછી રાજાના હુકમથી ચારે તરફ શોધ કરવાને લમતા રાજાસેવકોએ નગરના ઉપવનમાં રહેલો પેલો કોઢીયો પુરૂષ (રાજા) જોયો.

અર્થાત પૂર્વે વર્ણન કરેલા અને દેવતાની સહાયથી કોઢી તેમજ દરિદ્રી થઇને બેઠેલા પૃથ્વી-પાળ રાજાને જોયો. પછી સેવકોએ તેને કોઈ પણ પ્રકારે સમજાવી મહા પ્રયત્નથી અંધિવાનની જેમ રાજા પાસે લાવી ઉભો રાખ્યો. તે વખતે રાજાએ તે નાની કન્યાને કહ્યું કે-

‘જો તું કર્મને જ માને છે તો તારા કર્મે આપેલા આ કોઢીયા દરિદ્રી વરને વર. જેથી તું કેવી કૃતાર્થ થાય છે, તે અમે જોઈશું.’

(૨૪)

આ સર્વ જાણીને લોકોમાં હાહાકાર થઈ થઈ રહ્યો, અને તેમનાં હૃદય કંપવા લાગ્યા. તે વખતે પેલો કોઢીયો પણ સજ્જનપણાને લીધે તે કન્યાને પરણવા માટે નિષેધ કરવા લાગ્યો. તો પણ કર્મનેજ પ્રધાન માનનારી અત્યંત સત્વ-યુક્ત એવી તે કન્યાએ પાણિગ્રહણની રીત પ્રમાણે તે કોઢીયાનો હાથ ગ્રહણ કર્યો.

તે વખતે તે સમામાં બેઠેલો એક જોશી આ વરકન્યાનો લગ્ન સમય વિચારી ગુપ્ત રીતે (મનમાં) બોલ્યો કે-‘આ સમયે જેવું શુભ લગ્ન વર્તે છે. તેવું લગ્ન બાર વરસે પણ મળવું દુર્લભ છે. માટે આ સ્ત્રી પુરૂષને સર્વથા કોઈ મોટા દેવ જેવું અનુપમ સુખ પ્રાપ્ત થવું જોઈએ ! એમ અત્યારના લગ્ન બલથી જણાય છે.’

તે વખતે રાજના સખ્ત હુકમથી કોઈથી કાંઈ પણ બોલી શકાતું નહોતું એટલે સૌ મૌન રહ્યા. વિવાહ થયા પછી તુરત રાજાએ તે કોઢીયા વરને આજ્ઞા કરી કે-‘આ કન્યાને લઈને તું અહીંથી જા, અને આની પાસે દાસીની જેમ કામ કરાવજે.’ પછી જાણે તેણીએ મોટી ચોરી કરી હોય તેમ તેણીને રાજાએ અતિ કોપથી કહ્યું કે-

(૨૫)

આ વરની સાથે જીવિત પર્યાંત નિર્વાહ કરજે, અને ઉત્તમ સુખ પામજે.' તે સાંભળીને સાહસિક એવી તે કન્યા પણ 'બહુ સાફ' એમ નમ્રતાથી કહીને દેવની જેમ તે વરનો હાથ ઝાલીને પિતાના ઘરમાંથી તેની લક્ષ્મીની જેમ નીકળી ગઇ. રાજાએ નિષેધ કરવાથી કોઇ દાસી પણ તેણીની સાથે જઇ શકી નહીં, અને રાજાના કોપના ભયથી અનિષ્ટના જેમ તેણીને કોઇ બોલાવી પણ શક્યું નહીં.

તે વખતે કેટલાક લોકો રાજાને દોષ દેવા લાગ્યા, કેટલાએક રાજાના કોપનો દોષ કહેવા લાગ્યા, કેટલાએક પ્રધાનાદિકનો દોષ પ્રગટ કરવા લાગ્યા, કેટલાએક તે કન્યાના ગુરૂનો દોષ કાઢવા લાગ્યા, કેટલાએક તેણીના મુખપણાનો દોષ કાઢવા લાગ્યા, કેટલાએક તેણીના ખરાબ ગ્રહનો દોષ કહેવા લાગ્યા અને કેટલાએક ધર્મી-જ લોકો તેણીના કર્મનો જ દોષ કહેવા લાગ્યા.

આ પ્રમાણે નગરજનોના નવાં નવાં વચનો સાંભળતી તે કન્યા તે પતિની સાથે નગરની બહાર તે જ ઉદ્યાનમાં જઇને જાણે જુદા જ સ્વાદવાળી (આનંદવાળી) હોય તેમ વિષાદ (ખેદ) પામ્યા વિના તેની સાથે જ રહી. અને તેવા કોઢીયા વરની પણ જાણે કોઇ શ્રેષ્ઠ દેવતા હોય તેમ

(૨૬)

પરમ પ્રીતિરસે કરીને સેવા કરવા લાગી.
'સતીઓનું' સત્વ મહા આશ્ચર્યકારક હોય છે.'

પછી તે અયોગ્ય અને અસમાન બનાવ
જોવાને અશક્ત હોય એમ સૂર્ય બીજા દ્વીપમાં
જતો રહ્યો. (અસ્ત થયો.) અને તેની સ્ત્રી
સંધ્યા પણ સતીની જેમ તે સૂર્યની પાછળ ગઈ
પછી જ્યારે મિથ્યાત્વના સમૂહની જેમ અંધકારનો
સમૂહ ચોતરફ વિસ્તાર પામ્યો. ત્યારે તે કન્યાએ
પતિને માટે સુંદર સંથારો પાથરી આપ્યો.

તેમાં સુખે સુતેલા તે પતિએ તેણીની પરીક્ષા
કરવા માટે તેણીને કહ્યું કે-‘હે ભદ્રે ! હા ! હા !
તું આ મોટા દુઃખ સમુદ્રમાં કેમ પડી ? પ્રથમ
તો તેં ભોળીએ આ અયુક્ત કાર્ય કર્યું, ત્યાર
પછી બીજું અયુક્ત કાર્ય મેં કર્યું અને રાજાએ
તો બહુ જ અયુક્ત કર્યું. કેમકે પિતા થઈને
આવું અયુક્ત કેમ કરી શકાય ?

કહ્યું છે કે-‘ઠઠાચિત અલ્પ પ્રેમને લીધે છોડી
તો કછોડી થાય, પણ અત્યંત પ્રેમવાળા માતા-
પિતા (માવતર) કુમાતાપિતા (કુમાવતર) કેમ
થાય ?’ પણ હે સુંદરી ! હજુ કાંઈ જતું રહ્યું
નથી અને કાંઈ બગડી ગયું નથી. હજુ પણ તું
સ્વેચ્છાથી જ્યાં જતું હોય ત્યાં જા અને બીજા
કોઈ શ્રેષ્ઠ વરને વર. તેથી તું કૃતાર્થ થઈશ.

(૨૭)

અત્યારે કોઈ જોતું પણ નથી અને કોઈ કાંઈ પૂછતું પણ નથી, મારે તું ઇચ્છા પ્રમાણે જા. કેમકે લક્ષ્મીને તથા હરણના સરખા નેત્રવાળી સુંદર સ્ત્રીઓને સર્વસ્થાને પોતાની મેળે જ માન મળે છે. અત્યંત નિંદવાલાયક એવા હું મારો પોતાનો પણ નિર્વાહ કરવાને સમર્થ નથી. તો તારો નિર્વાહ મારાથી શી રીતે થશે? તેથી તારે અપવિત્ર વસ્તુની જેમ મારો દૂરથી જ ત્યાગ કરવો યોગ્ય છે.’

આ પ્રમાણેનાં પતિનાં વચનો સાંભળીને માથું હલાવતી અને બે હાથે પોતાના કાનને ઢાંકતી તે કન્યા બોલી કે-‘હા? નાથ? દાહના હેતુરૂપ આવાં અયોગ્ય વચન આપ કેમ બોલો છો? ‘જ્યારે અનંતા પાપની રાશિ ઉદયમાં આવે છે, ત્યારે જીવને સ્ત્રીષણ’ પ્રાપ્ત થાય છે, એમ હે ગૌતમ! તમે સારી રીતે જાણો.’

આ પ્રમાણેના શ્રી મહાવીરસ્વામીના વચનથી જાણાય છે કે સ્ત્રીનો જન્મ અતિ અધમ છે છે તેમાં પણ જો કદાચ શીશુરૂપ થયું હોય તો તે અત્યંત ઉચ્છિષ્ટ અને અનિષ્ટ જાણવું. તેથી આ જન્મમાં તો મારે તમારા શરણરૂપ છે. કેમકે સ્ત્રીઓને પોતાના કર્મે આપેલો પતિ દેવતુલ્ય છે.’

(૨૮)

આ પ્રમાણે તે કન્યાના દઢ નિશ્ચયથી તે રાજા ચિત્તમાં ચમત્કાર અને હર્ષ પામીને બોલ્યો કે- હે ભદ્રે ? આ પ્રમાણે તારા જન્મનો નિર્વાહ શી રીતે થશે ? માટે હવે હું પણ જો કોઇપણ પ્રકારે દિવ્ય શરીરવાળો અને નવા યૌવનવાળો થાઉં, તો જ યોગ્ય કહેવાય કેમકે અસમાન યોગને વિષે રસ ક્યાંથી આવે ?' એ પ્રમાણે કહીને દેવ-શક્તિથી તરત જ પોતાનું દિવ્ય રૂપ કરીને દેવની જેમ શોભતા તે રાજાએ પોતાની પ્રિયાને આશ્ચર્ય તથા હર્ષચુક્રા કરી. તે જોઇને 'હે સ્વામી ! આ શું ?' એમ તેણી પ્રશ્ન કરે છે, તેટલામાં તો તે જ ઠેકાણે તેને જ બનાવેલું દેવ-વિમાનના જેવું મણિમય ભવન જોયું અને તે ભવનમાં એક દિવ્ય પદ્મંગ પર બેઠેલા પોતાના પતિને જોયા.

તે વખતે તે રાજા છત્ર ચામર તથા નાટક કરવામાં તત્પર એવા દેવ તથા દેવીઓના સમુહથી પરિવરેલા ધંદ્રના જેવા શોભતો હતો. તે સર્વ જોઇને- 'શું આ તે સ્વપ્ન છે ? કે ધંદ્રજાન છે ? કે મોહજાન છે ? આ તે શું છે ?'

એ પ્રમાણે વિસ્મય પામેલી તે સુંદર સુખ-વાળી કન્યાને રાજાએ કહ્યું- 'હે રતિના જેવી

* કામદેવની સ્ત્રી રતિ.

(૨૯)

સુંદર પ્રિયા ! તું તારા મનમાં નાના પ્રકારના સંકલ્પ વિકલ્પ કરીશ નહીં. મારાપર દેવતા પ્રસન્ન થયેલ છે. હું રાજા છું, અને તારા શુભ કર્મવડે અહીં આવ્યો છું.’ ત્યાર પછી રાજા પોતાનું સર્વ ચરિત્ર તેણીને કહીને બોલ્યો કે—

‘હે સુભગે (સારા ભાગ્યવાળી) ! તેં જે કર્મને પ્રમાણરૂપ કહ્યું, તે જ કર્મ તારા પર તુષ્ટમાન થયું છે. તારો પિતા ચંદ્ર રાજા મહા અજ્ઞાની છે. અને મિથ્યાભિમાની છે. તેનું ફળ પણ તું પ્રાતઃકાળે જોઈશ. તે તારી સમૃદ્ધિ જોવાને અહીં આવશે.’ તે સાંભળીને હર્ષથી ઉલ્લાસ પામેલી તે કન્યાએ સ્વામીના મહિમાને માટે આખી રાત્રી દિવ્ય નૃત્ય કર્યું, કે જે નૃત્યથી ઇંદ્રનું હૃદય પણ ચમત્કાર પામે.

અહીં ચંદ્ર રાજાએ ‘કોઠીયાને પોતાની કન્યા આપીને મેં મારા કોધનું ફળ દેખાડ્યું, હવે સંતોષનું ફળ શીઘ્ર દેખાડું.’ એ પ્રમાણે વિચારીને ગર્વ પામેલા રાજાએ દેવ સમાન રૂપવાળા એક યુવાન રાજકુમારને ઉત્સવસહિત પહેલી (મોટી) કન્યા આપી. તેજ દિવસના રાત્રીના બીજા પ્રહરમાં ઉત્કૃષ્ટ લગ્ન લઈને સર્વ સમૃદ્ધિથી આખા શહેરમાં વિવાહ મહોત્સવ આરંભ્યો.

(૩૦)

જગતના લોકોને હર્ષ આપનાર એવા તે ઉત્સવવડે લગ્ન (મુહૂર્ત) સમયે ઘણી પ્રશંસા અને ઉત્સાહને પાત્ર એવો તે બન્નેનો વિવાહ થયો. ત્યાર પછી અશુભ કર્મના વશથી ત્યાં ઉગ્ર સર્પ નીકળ્યો, તે ત્રણ ભુવનનો સાંહાર કરવામાં અત્યંત ભયંકર એવો જાણે બીજો યમરાજ હોય તેવો દેખાતો હતો. તેને જોઈને કલ્પાંતકાળના પવનથી સમુદ્રના કલ્લોલની જેમ સર્વે જનો ભયમીત થઈને ક્ષોભ પામ્યા. તે વખતે ભયથી સંભ્રાંત થયેલો વર પણ જલ્દીથી ઉઠીને ફાળ ભરતો નાસવા લાગ્યો તેવામાં તેનો પગ સર્પના શરીરપરજ આવ્યો, તેથી રોષ પામેલો સર્પ તેને હર્યો. અને તરત જ તે વર મરણ પામ્યો. કહ્યું છે કે-

‘જૂદી રીતે કાર્ય કરવા ધાયું’ હોય, પણ તેનું પરિણામ તો તેથી જુદું જ આવે છે. કેમકે કર્મને વશ પડેલા જીવોને એક ક્ષણમાં જ ઘણાં વિધનો આવે છે.’ આવા સમયમાં આવું અયોગ્ય (અઘટિત) થયા છતાં પણ કેટલાક મનુષ્યોને જરા પણ વૈરાગ્ય થતો નથી. તેવા મનુષ્યોને ધિક્કાર છે. ત્યાર પછી દિવ્ય નાટકના ધ્વનિને સાંભળતા રાજા વિગેરે સર્વ મનુષ્યો અત્યંત શોકસમૂહથી સુનિની જેમ મૌન (સ્તંભિત) થઈ

(૩૧)

ગયા. તથા ચિત્તમાં ચમત્કાર પામીને વિચાર કરવા લાગ્યો કે—

‘આ અકસ્માત શું થયું? આ અસુરેન્દ્રના જેવી અથવા સુરેન્દ્રના જેવી ઋદ્ધિ હતી, તેમાં આમ અકસ્માત શું બની ગયું?’ આ પ્રશ્ન જો સર્વ લોકો ચિત્તમાં શોક સાથે ચમત્કાર પામ્યા. પ્રાતઃકાળે રાજાએ પોતાના સેવકોને મોકલીને નાની કન્યાના સમાચાર મંગાવ્યા. તે સેવકોએ આવીને સર્વ વૃત્તાંત યથાર્થ કહી બતાવ્યો.

તે સાંભળીને રાજા અત્યંત વિસ્મય, લજ્જા અને આતુરતાથી પરાધીન થઈ ગયો. પછી અનિષ્ટ વસ્તુના ભારની જેમ અભિમાનના સમુદનો ત્યાગ કરીને તે રાજા પોતાની કન્યાનું સન્માન કરવા તૈયાર થયો અને કર્મનું પ્રધાન-પણું માનવા લાગ્યો. પછી ચંદ્રરાજાએ પોતાના જમાઈ પૃથ્વીપાળ રાજાને સત્કાર સાથે શહેરમાં લાવી વિવાહની રીત પ્રમાણે બહુમાનપૂર્વક ગૃહ, દ્રવ્ય વિગેરે ઘણી વસ્તુઓની પહેરામણી કરી.

બીજે દિવસે તે નગરના ઉદ્યાનમાં વિશિષ્ટ જ્ઞાનિ ગુરૂ મહારાજ સમવસર્યા. તેને વાંદવા માટે ચંદ્ર રાજા સર્વ પરિવાર સહિત ગયો.

ગુરૂને વાંદી યથાસ્થાને બેસી દેશના સાંભળી.

(૩૨)

દેશનાને અતે અવસર જોઈને રાજાએ પોતાની બન્ને કન્યાનો પૂર્વભવ પૂછ્યો ત્યારે જ્ઞાની ગુરૂ મહારાજ બોલ્યા કે-‘હે રાજા ! તારી આ બે કન્યા પૂર્વે ધન અને ‘ધનક’ નામના બે શ્રેષ્ઠીની ‘ધનશ્રી’ અને ‘ધનપ્રભા’ નામની ચંદ્રની અને સૂર્યની સ્ત્રી જ્યોત્સ્ના અને પ્રભાની જેવી સ્વજનોમાં અત્યંત માનવાલાયક પ્રિયાઓ હતી. તે બન્ને જૈન ધર્મમાં આસક્ત હતી, અને પ્રાચે કરીને પાપના સ્થાનકોથી નિર્વૃત્ત પામેલી હતી. તેમજ જ્ઞાનનું આરાધન કરવામાં નિપુણ અને ઉપધાનાદિકનું બહુમાન કરનારી હતી.

પરંતુ તેમાં પહેલી જે ધનશ્રી હતી તે કૃપણ હતી, તેથી ધનાદિકનો વ્યય કરવામાં તેણીનું હૃદય દૂભાતું હતું. તે એટલી બધી કૃપણ હતી કે મુનિઓને પણ ભાવથી દાન દેતી નહીં. પરંતુ પોતે કૃપણ હોવાથી પોતાને ઘેર જે કોઈ મુનિરાજ આવતા, તેમને ઘરના બીજા માણસો બહુ આપી દે છે, માટે હું મારે હાથે જ આપું’ એમ વિચારી ઉઠીને ઘણી ભક્તિ તથા આદર દેખાડતી, ઘરમાં સારી વસ્તુ ઘણી છતાં પણ થોડી દેખાડતી, અને ‘જેમ મુનિઓને જરા પણ દોષ ન લાગે તેમ થોડું પણ શુદ્ધ એવું સુપાત્ર દાન આપવાથી તે અનંત ફળનું કારણ

(૩૩)

થાય છે.' એમ બોલતી હતી પાસે રહેલા બીજા માણસોને વારીને પોતાને હાથે જ મનના ભાવ વિના મુનિને જોવી તેવી તુચ્છ વસ્તુ અત્યંત ઘોડી વહોરાવતી. કોઈ વખતે મુનિ કાંઈ વસ્તુ લેવા આવે તો ઘરમાં તે વસ્તુ હોય છતાં 'નથી' એમ કહેતી. કદાચ તે વસ્તુ મુનિની દૃષ્ટિએ પડે તો કહેતી કે-

‘આ વસ્તુ તો પારકી છે.’ અથવા કોઈ વાર તે વસ્તુ શુદ્ધ છતાં ‘અશુદ્ધ છે’ એમ પણ કહેતી. આવી અદાન બુદ્ધિ (દાન ન દેવાની બુદ્ધિ) ને ધિક્કાર છે !

આ પ્રમાણે તે શ્રાવિકાએ બીજા ધર્મ કાર્ય (પ્રતિક્રમણ, પૌષ્ઠ વિગેરે વિના ખર્ચનાં કાર્ય) માં તત્પર છતાં પણ કૃપાણુપણાના દોષથી મહા ઉગ્ર ભોગાંતરાય કર્મ બાંધ્યું. ‘અહો! નિર્મળ એવા જૈન ધર્મને પામીને પણ કેટલાએક મૂઠ જીવે! અયોગ્ય આચરણ વડે આત્માને મલિન કરે છે, તે અત્યંત ખેદકારક છે.’ હવે બીજી શ્રાવિકા જે ધનપ્રભા નામની હતી તે ઉદાર ચિન્તવાળી હતી. તેથી તેણીએ શુદ્ધ ભાવથી સુપાત્ર દાન આપવા વડે શુભ ભોગના ફળવાળું કર્મ બાંધ્યું. કારણ કે જીવના પરિણામ વિચિત્ર પ્રકારના હોય છે.

(૩૪)

અનુક્રમે આયુષ્ય પૂર્ણ થયે તે બંને શ્રાવિકાઓ મરણ પામીને સ્વર્ગમાં દેવપણે ઉત્પન્ન થઈ. પરંતુ તેમની પહેલી ધનશ્રી કિલ્લિપીયા દેવના વિમાનમાં ઉત્પન્ન થઈ. ત્યાંથી આયુષ્ય પૂર્ણ થયે ચવીને તે બંને દેવો હે રાજા ? તારા પ્રેમના પાત્રરૂપ આ બે કન્યાઓ રૂપે ઉત્પન્ન થયેલ છે.

તે બંનેને યોતયોતાના કર્મના વશથી લોગની પ્રાપ્તિ ને લોગનો નાશ થયેલ છે.’ આ પ્રમાણે બંને કન્યાઓનો પૂર્વભવ સાંભળીને રાજાએ ગુરૂને પૂછ્યું કે-‘હે સ્વામી ? મારી એક શંકાનું સમાધાન કરો કે કર્મ અને ઉદ્ધમ એ બેમાં કયું પ્રધાન છે ?’ ત્યારે જ્ઞાની ગુરૂ બોલ્યા કે-

‘હે રાજા ? તે બંનેનું પ્રાધાન્ય છે. કેમકે આ જગતમાં કોઈ ઠેકાણે જીવ બળવાન થાય છે, અને કોઈ ઠેકાણે કર્મ પણ બળવાન થાય છે. કહ્યું છે કે-જીવને તથા કર્મને અનાદિકાળથી વૈર બંધાયેલું છે, તેમાં જીવો ખરેખર કર્મને જ વશ છે, પરંતુ કોઈક વખત કર્મો પણ જીવને વશ થાય છે. કેમકે કોઈક ઠેકાણે ધારણ કરનાર (આધાર બલવાન હોય છે), અને કોઈ ઠેકાણે ધારણ કરવા લાયક (આધેય) વસ્તુ બળવાન હોય છે.

(૩૫)

જો કે કર્મ સંસારમાં ભ્રમતા જીવોને અત્યંત દુઃખ આપે છે, તો પણ ધર્મનો ઉદ્યોગ તે સર્વ કર્મને પણ હણી નાખે છે. અન્યથા અનંતાનંત ભવોવડે સંચય કરેલાં અનંતા કર્મોને હણીને અનંતા જીવો શાશ્વતા મોક્ષને કેમ પામે ? કુકર્મને કરનાર ‘દૃઢપ્રહારી’ અને ‘ચુલ્હણી’ ઉદ્ધમથીજ મોક્ષે ગયા છે તથા ‘ચિલાતીપુત્ર’ અને ‘રોહણુયક’ વિગેરે પણ ઉદ્ધમથીજ સ્વર્ગે ગયા છે.

તેથી કરીને ધર્મથી પુરૂષો અનિષ્ટ એવા ઉપ કર્મના ક્ષયને માટે નિરંતર ઉદ્ધમ કર્યા જ કરે છે. આ રીતે કોઈ વખત ઉદ્ધમ પણ બળવાન થઈ શકે છે. કહ્યું છે કે—

‘પ્રાણીઓને સર્વ કાર્યમાં હંમેશાં ઉદ્ધમનેજ પરમબંધુ કહેલો છે, કારણ કે ઉદ્ધમ વિના મનુષ્ય મનોવાંછિતને મેળવી શકતો નથી.’ જો કદાચ વિવિધ પ્રકારના ઉદ્ધમો કર્યા છતાં પણ કાર્ય સિદ્ધ ન થાય, તો ત્યાં અવશ્ય તીવ્ર કર્મજ લોગવવા-લાયક અને સમર્થ છે એમ જાણવું. વળી મહા-વીરસ્વામીનો નીચ કુંભમાં અવતાર, મહાલીનાથ સ્વામીનું સ્ત્રીપણે ઉત્પન્ન થવું, પરીક્ષિત રાજાનું મરણ તથા નંદિપેણ અને આર્દ્રકુમારની જ્ઞાતતા એ સર્વ કર્મના વશથી જ થયાં છે. કહ્યું છે કે—

(૩૬)

‘અક્ષદત્તનો દષ્ટિનો (નેત્રનો) નાશ થયો, ભરતચક્રીનો પરાજય થયો, કૃષ્ણના સમગ્ર કુટુંબનો નાશ થયો, છેલ્લા તીર્થંકરનો નીચ જોત્રમાં અવતાર થયો, મહાવીરનાથને સ્ત્રીપણું પ્રાપ્ત થયું. નારદનું પણ નિર્વાણ (મોક્ષ) થયું, અને ચિલાતીપુત્રને પ્રશમના પરિણામ થાય.

આ તમામ બાબતોમાં કર્મ અને ઉદમ એ બંને સ્પર્ધાએ કરીને તુલ્ય બળવાળા છતાં આ જગતમાં પ્રગટ રીતે જયવંતા વર્તે છે.’

આ પ્રમાણે ગુરૂના મુખથી કર્મ અને ઉદમની સમાનતા સાંભળીને ધર્મમાં ઉદમ કરવાની બુદ્ધિ જેને ઉત્પન્ન થઈ છે એવો ચંદ્ર રાજા દુષ્ટ કર્મોને હણવા માટે તૈયાર થયો. પછી તે રાજાએ વિધિ-પૂર્વક પોતાના જમાઈ પૃથ્વીપાલને પોતાનું રાજ્ય સોંપીને મોટી પુત્રી તથા બંને રાણીઓ સહિત દીક્ષા ગ્રહણ કરી અને તેનું આરાધન કરીને પ્રાંતે મોકલે ગયો.

ત્યાર પછી પૃથ્વીપાલ રાજા ચંદ્રરાજાના રાજ્યને સ્વસ્થ કરીને ઇંદ્રની જેમ મોટી ઋદ્ધિ-સહિત પોતાની સ્ત્રીને લઈને પોતાના નગરમાં ગયો.

આ પ્રમાણે પોલા શ્લોકના ચોથા પાદની પરીક્ષા કરવાથી પૃથ્વીપાલ રાજા શાસ્ત્રોને વિષે

(૩૭)

અત્યંત બહુમાનવાળો થયો. અજ્ઞાનનો નાશ કરવામાં અસસમાન શાસ્ત્રોનું આદરસહિત શ્રવણ કરતાં તે રાજાની બુદ્ધિ ધર્મનું આરાધન કરવામાં તત્પર થઈ. કેમકે જ્ઞાનથી શું ન સંભવે ? સર્વ સંભવે.

સર્વ દર્શનીઓના ધર્મોને જોઈ જોઈને સારી રીતે પરીક્ષા કરવાથી જેના સમાન બીજો કોઈ ધર્મ નથી એવા આહત ધર્મને તેણે અંગીકાર કર્યો. અનુક્રમે જેમ જેમ તેની ધર્મમાં પરિણતિ વધવા લાગી. તેમ તેમ શ્રુતજ્ઞાન ઉપર તેનું બહુમાન વૃદ્ધિ પામવા લાગ્યું.

શાસ્ત્રનું શ્રવણ કરવામાં અને તેનું પઠન પાઠન કરવામાં તે રાજાએ એવું તદ્દત્તીનપણું કર્યું કે જેથી પ્રગટ એવા સુંદર સંગીતના રસમાં પણ તે રસ (આનંદ) રહિત થયો. બહુશ્રુત એવા સાધુઓને બહુમાન આપીને, તથા તેમનો આશ્રય લઈને તેમજ શાસ્ત્રો લખાવવાં તથા જ્ઞાનનાં ઉજમણાં કરવા ઇત્યાદિ કાર્યો કરીને તેણે શ્રુતજ્ઞાનનું આરાધન કર્યું.

આ પ્રમાણે પૃથ્વીપાલ રાજાએ શ્રુતનું આરાધન કરવાથી દુઃસાધ્ય એવા પણ જ્ઞાનાવરણીય કર્મના ક્ષયને સાધ્યો. એકદા તે રાજા એકાગ્ર

(૩૮)

ચિત્તે શ્રુતના અર્થની અત્યંત ભાવના કરતાં
મોક્ષરૂપ મહેલની નીસરણીસમાન ક્ષપકશ્રોણિ પર
ચાડ઼ થયો.

તે જ વખતે તે રાજા લોકાલોકને પ્રકાશ કર-
નાર કેવળજ્ઞાન પામ્યો, અને દેવોએ તેને મુનિનો
વેષ આપ્યો. પછી તે કેવળી રાજર્ષિએ પોતાના
જ અનુભવેલા દર્શાતને સ્પષ્ટ રીતે દેશનામાં
કહીને ઘણા જીવોને શ્રુતજ્ઞાનના આરાધનમાં
સાવધાન કર્યા. પછી પ્રતિબોધ પમાડવાલાયક
ભવ્ય જીવોને પોતાના ઇતિહાસવડે પ્રતિબોધ
પમાડીને ચિરકાળ સુધી પૃથ્વી પર વિહાર કરી
તે રાજર્ષિ મોક્ષપદને પામ્યા.

હે ભવ્ય જીવો ! આ રીતે શ્રુતજ્ઞાનનું માત્ર
બહુમાન કરવાથી પણ તે ભવે કેવળજ્ઞાન તથા
મોક્ષરૂપ રૂળ મળે છે, એમ જાણીને શ્રુતજ્ઞાનનું
આરાધન કરવામાં અત્યંત પ્રયત્નવાળા થાઓ.

(૪૦)

તેની પાસે બેસી રહેતો હતો. તે મૌનતારી જ સર્વ કળાઓને માત્ર સાંભળીને શીખી ગયો. તેમજ ગુરૂ (સોમિત્રા) કરતાં પણ વધારે કુશળ થયો. કેટલેક કાળે સોમિત્ર સ્થકાર મરણ પામ્યો ત્યારે તેને સ્થાને તેનો પુત્ર દેવિલ મૂખ હોવાથી કોકાશને જ રાજ્ય સ્થાપન કર્યો. કહ્યું છે કે—

દાસેરોડપિગૃહસ્વામ્યમુચ્ચૌ, કામમવાપવાન્ ।
ગૃહસ્વામ્યપિ દાસેર મહો, પ્રાચ્યશુભાશુભે ॥૧૧॥

ભાવાર્થ—કોકાશ દાસી પુત્ર છતાં પણ મોટા ગૃહના સ્વામીપણને પામ્યો. અને દેવિલ ગૃહ-સ્વામી છતાં પણ દાસનું આધીનપણ પામ્યો. અહો ? પૂર્વના શુભાશુભ ઈર્મ કેવા વિચિત્ર છે ?

અન્યદા કોકાશે ગુરૂના મુખથી ધર્મદેશના સાંભળી. તેથી તે જૈનધર્મ પામ્યો અને તેનું દૈવ ચિત્રો આરાધન કરવા લાગ્યો.

માલવ દેશમાં ઉજ્જયિની નગરીમાં વિચાર-ધ્રુવ નામે રાજા હતો. તેની પાસે ચાર નર રત્નો હતા. તેમાં એક રસોયો હતો તે ખાનારની જેવા ઇચ્છા હોય, તેવી જ રસોઈ કરતો. તેમજ તે રસોઈ જમ્યા પછી તે જ ક્ષણે (તરત જ), ક્ષણ પછી, અથવા એક પહોરે અથવા એક દિવસે,

(૪૧)

અથવા એક પખવાડીયે અથવા એક માસે,
અથવા એક વરસે એમ જ્યારે ભૂખ લગાડવાની
મુશ્કા હોય તે જ વખતે ભૂખ લાગે પણ તેથી
પહેલાં અથવા પછી કુધા લાગે એવું બનતું
નહીં. તેવી તે રસવતી બનાવતો હતો.

બીજું નરરત્ન શર્યાપાળ હતો. તે શર્યાને
એવી પાથરતો કે તેમાં સુનારની મુશ્કા ઘડીએ,
પહોરે કે જ્યારે જાગવાની હોય ત્યારે તે જ ક્ષણે
તે સુનાર કોઠની ટ્રેસણા વિના જ જાગૃત થાય.

ત્રીજું નરરત્ન અંગમદંક હતો. તે એક શેર
તેલથી માંડીને પાંચશેર, દશશેર સુધી તેલ
અંગમાં મદંક કરીને સમાવતો હતો અને પછી
જેટલું તેલ સમાવ્યું હોય તેટલું બધું પાછું
કાઢી આપતો. પરંતુ સમાવતાં કે પાછું કાઢતાં
તેને શરીરે જરા પણ દુઃખ ઉત્પન્ન થતું નહીં.

ચોથું નરરત્ન ભંડારી હતો. તે એવી રીતે
ભંડાર બનાવતો કે તેમાં રાખેલું ધન તેના વિના
બીજો કોઈ જોડ કે લઈ શકે નહીં. તેમજ તે
ભંડારમાં કોઈ ખાતર પાડી શકે નહીં અને
અગ્નિ લાગી શકે નહીં. આ ચાર રત્નોથી
ચિત્તિ કાર્ય કરતો વિચારધવલ રાજા અત્યંત
મુખમાં દિવસો નિર્ગમન કરતો હતો. એકદા

(૪૨)

તેનું ચિત્ત સંસારથી વેરાગ્ય પામ્યું. તેથી તે દીક્ષા લેવા તૈયાર થયો. પરંતુ તેને પુત્ર ન હોવાથી કોમક ગોત્રીને રાજ્ય સોંપીને દીક્ષા લેવાનો તે વિચાર કરતો હતો.

તેવા સમયમાં પાટલીપુરના રાજા જિતશત્રુએ ચાર નરરત્નો લેવાની ઇચ્છાથી વિચારધવલની રાજધાની ઉજ્જયિની નગરીને અકસ્માત ઘેરો ઘાડ્યો, તે વખતે કાકતાલીય યાત્રે વિચારધવલ રાજા શુભના મહારોગથી પીડા પામી સમાધિ વડે મૃત્યુ પામ્યો. ‘મહાશુભ વિગેરે વ્યાધિઓ ઘણું કરીને મૃત્યુરૂપ નાટકની નાંદી સમાન છે.’ કહ્યું છે કે-

શુભ વિસ અહિ વિસૂમ્મ,

પાણિ અ સત્થગિસંભ મે હિં ચ;

દેહંતરસંકમણુ કરેઠ જીવો મુહુરોણુ । ૧ ।

ભાવાર્થ :- શૂભ રોગથી, વિષ લક્ષણથી, સર્પદંશથી, આડાથી, જળમાં ડુબવાથી, શસ્ત્રના વાગવાથી અને અગ્નિના ઉપદ્રવથી તેમજ સસંજામથી જીવ એક મુહુર્ત માત્ર બીજા દેહની આંદર સંકમણુ કરે છે. અર્થાત્ મૃત્યુ પામીને બીજા દેહને ધારણુ કરે છે.

વિચારધવલ રાજાનું મૃત્યુ થવાથી તેના

(૪૩)

મંત્રીઓએ નાયક વિનાનું સૈન્ય નકાસું જાણી જિતશત્રુ રાજને જ ભેટની જેમ તે પુરી સોંપી દીધી. એટલે જિતશત્રુ રાજ તે રાજ્ય પણ ભોગવવા લાગ્યો. પછી તે ચારે નરરત્નોની તેણે પરીક્ષા કરી. તો જેવા તેણે સાંભળ્યા હતા તેવા જ તે નરરત્નો જણાયા.

એકદા રાજાએ અંગમર્દક રત્નની પાસે અંગમર્દન કરારીને પછી તેમાંથી સમગ્ર તેલ પાછું કાઢતી વેળાએ અંગમર્દકને આજ્ઞા કરીને પોતાની એક જંઘામાં પાંચ કર્પ જેટલું તેલ બાકી રખાવ્યું પછી સભામાં જઇને કહ્યું કે-

‘જો કોઇ બીજો અંગમર્દક અભિમાન ધરાવતો હોય તો તેણે મારી જંઘામાંથી બાકી રહેલું તેલ કાઢી આપવું.’ તે સાંભળીને બીજા અંગમર્દકોએ ઘણા ઉપાયો કર્યા પણ તેઓ એક બિંદુ પણ કાઢી શક્યા નહીં. તેથી તેઓ અંખવાણા થઇ ચાલ્યા ગયા.

બીજે દિવસે અંગમર્દક રત્નને રાજાએ તે જંઘાનું તેલ કાઢવા આજ્ઞા કરી પણ અંગમર્દક રત્ન બીજે દિવસે તેલ કાઢી શક્યો નહીં. કેમકે તે જ દિવસે તેલ કાઢવાની તેની શક્તિ હતી. રાજાની જંઘામાં રહેલું તેલ કુવાની છાયા કુવામાં જ રહે તેમ ત્યાં જ સ્થિત થયું તેથી

(૪૪)

તેની જઘા કાગડાના વણુ જેવી શ્યામ વણુ-
વાળી થઇ ગઇ. ત્યારથી લોકમાં તેનું કાકજઘ
એવું નામ પ્રસિદ્ધ થયું.

રાજા જેવાના પણ તેવા ઉપનામો લોકો પાડે
છે. કેમકે 'જગતને મુખે ગરાણું બાંધી શકાતું
નથી.' વળી સારાં, ઉપનામો નઠારાં ઉપનામોની
જેવા પ્રસિદ્ધ થતા નથી. જુઓ માપતુષ, કુર-
ગડુક, સાવધાચાર્ય, રાવણ વિગેરે નામો જેવા
પ્રસિદ્ધિ પામ્યા છે. તેવા સારા નામો પ્રસિદ્ધી
પામ્યા નથી.

એકદા કોકણ દેશમાં નિર્ધન લોકોનો સંહાર
કરવામાં મહારાક્ષ જેવો મોટો દુબકાળ પડ્યો.
તેથી ધનિક લોકો પણ નિર્ધન જેવા થયા, અને
રાજા પણ રંક જેવા થઇ ગયા, કહ્યું છે કે-

માનં મુચંતિ ગૌરવં પરિહર

ત્યાયાતિ દીનાત્મતામ્

લજ્જા મુત્સૃજતિ શ્રયત્યદ્યતાં

નીચત્વમાલંબતે ।

ભયોબન્ધુ મૃતા મૃતેષ્વ

પ્રકૃતીર્નાના વિદ્યા શ્રેષ્ઠતે

કિંકિં યન્ન કરોતિ નિન્દિતમપિ

ગ્રાણી કુધ્રાપીડિતઃ ॥૧૧॥

(૪૫)

ભાવાર્થ :- દુષ્કાળમાં હુધાથી પીડા પામેલા લોકો માનનો ત્યાગ કરે છે, ગૌરવ મૂકી દે છે, દાનતા ધારણુ કરે છે, લજ્જાનો ત્યાગ કરે છે, નિર્દયતાનો આશ્રય કરે છે, નીચપણાનું અવલંબન કરે છે, ભાર્યા, બંધુ, પુત્ર અને પુત્રીને વિષે નાના પ્રકારના અપકાર કરવાની એટા કરે છે, અર્થાત્ તેઓના દુઃખની દરકાર કરતા નથી. તથા હુધાપીડિત મનુષ્ય બીજાં પણ કયા કયા નિંદિત કાર્યો કરતો નથી ? સર્વ કરે છે.

આવા ભયંકર દુષ્કાળના સમયમાં કોકાશ પોતાના કુટુંબનો નિર્વાહ નહીં થઈ શકવાથી સ્વદેશ છોડી ઉજ્જયિની નગરીમાં કુટુંબ સહિત આવ્યો. ત્યાં કોઈની સહાય વિના રાજાને મળી શકાય તેમ નહોતું, તેથી વિચાર કરીને છેવટે તે કોકાશે કાષ્ટના ઘણા પારેવા બનાવ્યા.

તેને કારીગરીથી એવી ખીલીઓ મારી હતી કે તે પારેવા ઉડીને રાજાના ધાન્યના કોઠારમાં જઈ જીવતા પારેવાની જેમ ચાંચ વડે ચોખા દાળ વિગેરે તમામ જાતનું અનાજ પોતાના કાષ્ટ શરીરમાં જેટલું માય તેટલું ભરીને પાછા કોકાશ પાસે આવતા પછી તે અનાજ તેમાંથી કાઢીને તે વડે કોકાશ પોતાના કુટુંબનું ભરણુ પોષણ કરતો.

(૪૬)

એકદા ધાન્યના રક્ષકોએ સાચા પારેવાની જેમ દાણાથી ભરેલા તે કાળ કપોત રુપ ચોરોને ધાન્યના કોઠારમાંથી નીકળતા જોયા. તેથી આશ્ચર્ય પામીને તે આ રક્ષકો તે પારેવાની પાછળ તપાસ કરવા ગયા. તો તે પારેવાઓને કોકાશના ઘરમાં પેસતા જોયા. તેથી તેઓ તે કોકાશને પકડીને રાજા પાસે લઇ ગયા. રાજાએ તેને પૂછ્યું. ત્યારે તેણે સત્ય હકીકત કહી આપી. કહ્યું છે કે—

સત્યં મિત્રે પ્રિયં સ્ત્રીભિરલીકં મધુરં દ્રિષા ।
અનુકૂલં ચ સત્યં ચ,
વક્તાવ્યં સ્વામિના સહ. ॥૧૧॥

ભાવાર્થ :- મિત્રો પાસે સત્ય બોલવું, સ્ત્રીની પાસે પ્રિય બોલવું, શત્રુ પાસે અસત્ય પણ મધુર બોલવું, અને રાજા પાસે અનુકૂળ તેમજ સત્ય વચન બોલવું.

તેની કલા કુશળતા સાંભળીને રાજાએ હર્ષિત થઇ પૂછ્યું કે ‘તું બીજી પણ કાંઈ કળા જાણે છે ?’ કોકાશ બોલ્યો—‘હે સ્વામી ! રથકારની સર્વ કળાઓ હું જાણું છું. આપણી ઇચ્છા પ્રમાણે ગતિ કરે તેવા મોર, ગરુડ, પોપટ, હંસ વિગેરે પક્ષીઓ લાકડાના બનાવું છું, કે

(૪૭)

જેની ઉપર રથની જેમ બેસીને પૃથ્વીની જેમ આકાશમાં પણ કીલકાદિકના પ્રયોગથી જવાય અવાય.' તે સાંભળીને કૌતુક ત્રિય રાજાએ કહ્યું કે 'મારે માટે તેવો એક ગરૂડ બનાવ કે જેના પર બેસીને આકાશમાં રહી આખા ભૂમંડળની શોભા જોઉં.'

આ પ્રમાણેની રાજાની આજ્ઞા થતાં કોકાશે તેવો ગરૂડ બનાવ્યો, તે ગરૂડને જોવાથી જ રાજાએ પ્રસન્ન થઇને તેના આખા કુટુંબનો સારી રીતે નિર્વાહ થાય તેવો બંદોબસ્ત કરી આપ્યો, તેથી તેઓ સુખેથી ત્યાં જ રહ્યા. કહ્યું છે કે—

લવણસમો નતિથ રસો,

વિન્નાણસમો અ બંધવોનતિથ ।

ધર્મસમો નતિથ નિધિ,

કોહસમો વેરિણો નતિથ ॥૧॥

ભાવાર્થ :- લવણ જેવો બીજો કોઇ ઉત્તમ રસ નથી, વિજ્ઞાન કળા હુન્નર જેવો કોઇ બાંધવ નથી, ધર્મસમાન બીજો કોઇ નિધિ નથી અને ક્રોધ સમાન બીજો કોઇ વૈરી નથી.

એક દિવસ કોકાશને સાથે લઇને રાજા વિજણની જેમ પોતાની રાણી સહિત ગરૂડ પર

(૪૮)

આરૂઢ થઈ આકાશ માર્ગે ચાલ્યો ઘણા દેશોને ઉલ્લંઘન કરી ભરૂચપુરની ઉપર આવ્યા. ત્યારે રાજાએ કોકાશને તે નગરનું નામ વિગેરે પૂછ્યું. ત્યારે તેણે ગુરૂના મુખથી પૂર્વે વૃત્તાંત સાંભળ્યું હતું તેથી બોલ્યો કે—

‘હે સ્વામી ! આ નગરનું નામ ભરૂચ છે. આ પુરમાં પહેલાં શ્રી મુનિસુવ્રત સ્વામીએ સાઠ યોજન દૂર રહેલા પ્રતિષ્ઠાનપુરથી એક રાત્રિમાં જ આવીને યજ્ઞમાં હોમવાને તૈયાર કરેલો અશ્વ કે જે પોતાને પૂર્વભવનો મિત્ર હતો, તેને પ્રતિબોધ પમાડ્યો હતો. અને તેને જૈન ધર્મમાં દૃઢ કર્યો હતો. જેથી તે અશ્વ મૃત્યુ પામીને સૌધર્મ દેવલોકમાં સામાનિક દેવતા થયો હતો.

તેણે તરત જ અવધિજ્ઞાન વડે પૂર્વની હકીકત જાણી એટલે તે અહીં (ભરૂચમાં) આવ્યો. અને જિનેશ્વરના સમવસરણુને સ્થાને તેણે જિનપ્રાસાદ બનાવી તેમાં પ્રભુનું બિંબ પધરાવી તેની સન્મુખ પોતાની અશ્વમૂર્તિ ઉભી રાખી અને અશ્વાવબોધ નામનું તીર્થ સ્થાપન કર્યું.”

આ પ્રમાણે વાતો કરતાં અને વિવિધ દેશોનું અવલોકન કરતાં તેઓ લંકા નગરી ઉપર

(૪૯)

આપ્યા, ત્યારે રાજાએ તેનું નામ વિગેરે કોકા-
શને પૂછ્યું. કોકાશ બોલ્યો કે 'હે સ્વામી ! આ
લોકાનગરી છે. અહીં પહેલાં રાવણ નામે રાજા
થઈ ગયો. તેની સમૃદ્ધિ વર્ણન લોકમાં એવું
સંભળાય છે કે-

તે રાવણે નવગ્રહોને પોતાના પલંગે બાંધ્યા
હતા, યમરાજાને બાંધીને પાતાલમાં નાંખ્યો
હતો, વાયુદેવ તેને ઘેર વાસીદું વાળતો હતો,
ચારે મેઘો તેને ઘેર ગંધયુક્ત જળની વૃષ્ટિ
કરતા હતા, યમરાજ પોતાના પાડા ઉપર જળ
ખરીને લાવતો હતો, સાતે માતૃકા દેવીઓ તેના
આરતી ઉતારતી હતી, શેષનાગ તેના મસ્તક
પર છત્ર ધારણ કરતો હતો, સરસ્વતી તેની
પાસે વીણા વગાડતી હતી, રંભા નામની
અપ્સરા નૃત્ય કરતી હતી, તુંબરૂ દેવ ગંધર્વ
ગાયનો કરતો હતો, નારદ તેનું હૃતપાણું કરતો
હતો, મંજળ ગ્રહ લેંશો દોનારો હતો બુધ
અરિસો દેખાડતો હતો, ગુરૂ બૃહસ્પતિ ઘડીયાળ
વગાડતો હતો, શુક્ર શુક્રાચાર્ય તેનો મંત્રી હતો,
શનિ તેના પુખ્ત ભાગનો રક્ષક હતો, અઠ્યાસી
હજાર ઋષિઓ પાણીના પરબની રક્ષા કરતા
હતા, વિષ્ણુ તેની પાસે મસાલ ધારણ કરતા
હતા, અને બ્રહ્મા તેના પુરોહિત હતા. આવી

(૫૦)

સમૃદ્ધિવાળો છતાં પણ તે રાવણ પરસ્ત્રીનું હરણ કરવાથી દુઃખ પામ્યો.' આ રીતે વાતો કરતા તે પાછા વળી પોતાના નગરમાં આવ્યા.

અન્યદા પશ્ચિમ દિશામાં ગયા. ત્યાં સિદ્ધાચળ અને ગિરનાર તીર્થ દેખી તેનું વર્ણન કર્યું. એજ પ્રમાણે ઉત્તર દિશા તરફ ગયા. ત્યારે કોકાશે અબ્દાપદ નામનો કૈલાસ પર્વત. શાશ્વત સિદ્ધાયતનો તથા જિનેશ્વરના કલ્યાણકના સ્થાનકો દેખાડ્યા. હસ્તિનાપુર આવતાં તેનું વર્ણન કર્યું કે—

‘હે સ્વામી ! અહીં સનતકુમાર વિગેરે પાંચ ચક્રવર્તીઓ તથા પાંચ પાંડવો થયા છે. શ્રી નૃપસદેવ સ્વામીનું વરસીતપનું પારણું પણ અહીં થયું છે. શાંતિનાથ આદિ ત્રણ જિનેશ્વરના મોક્ષ કલ્યાણક વિના બાકીના ચાર ચાર કલ્યાણકો અહીં થયા છે.

વિષ્ણુકુમારે ઉત્તર વૈકિય શરીર અહીં કર્યું હતું, તથા કાતિક શ્રેષ્ઠીએ એક હજારને આઠ પુરૂષો સહિત અહીંજ દીક્ષા લીધી હતી વિગેરે અનેક શુભ કાર્યો અહીં થયેલાં છે.’

આ પ્રમાણે હંમેશાં નવાં નવાં તીર્થોનું મહાત્મ્ય સંભળાવીને કોકાશે રાજાને જૈન ધર્મ પર રૂચિવાળો કર્યો. પછી એકદા કોકાશ રાજાને

(૫૧)

જ્ઞાની ગુરૂ પાસે લઈ ગયો. ગુરૂએ ધર્મોપદેશ કરતાં કહ્યું કે 'ગૃહસ્થીઓને માટે સમક્ષિ સહિત પાંચ અણુવ્રત, ત્રણ અણુવ્રત અને ચાર શિક્ષાવ્રત મળી બાર વ્રતો કહેલાં છે. બીજા ધર્મના નિયમો ગ્રહણ કરવાથી તેના ફળમાં સામાન્ય વર્ષાની જેમ કદાચ સંદેહ રહે છે.

પણ આ જૈન ધર્મનું ફળ તો પુષ્કરાવતં મેવની જેમ મળે જ છે-નિષ્ફળ જતું જ નથી.' ઇત્યાદિ ધર્મોપદેશ સાંભળી ને રાજાએ સમક્ષિ સહિત બાર વ્રતો ગ્રહણ કર્યા. તેમાં છઠ્ઠા દિગ્ભૂ-વિરતિ વ્રતમાં એક દિવસે દરેક દિશાએ એક સો યોજનથી વધારે દૂર જવું નહિ એવો નિયમ લીધો.

એકદા રાજા યશોદેવી નામની પોતાની પટ્ટ-રાણી સહિત કાષ્ટ ગરુડ પર બેસી ફરવા જવા તૈયાર થયો. તે હકીકત જાણીને વિજયા નામની બીજી રાણીએ સપત્ની (શોક્ય) પરના દ્રેષને લીધે પોતાના ખાનગી માણસ પાસે તે ગરુડની એક મૂળ ખીલ્લી કાઢી નખાવી તેને સ્થાને બીજી તેવી જ નવી ખીલ્લી સ્થાપન કરાવી. તે વાતની કોઈને ખબર પડી નહીં. કહ્યું છે કે-

ઉન્મત્તપ્રેમસરંભાદારભન્તે યદંગના ।

લત્ર પ્રત્યુહસાધાતું, શ્રદ્ધાપિ ખલુ કાતરઃ ।

(૫૨)

ભાવાર્થ :- ઉન્નત પ્રેમના વેગથી સ્ત્રીઓ જે કાર્યનો આરંભ કરે છે તે કાર્યમાં વિઘ્ન લાવવાને બ્રહ્મા પણ સમર્થ થતો નથી.

પછી રાજા રાણી સહિત ગરુડ પર બેઠો. અને કોકાશે ગરુડને આકાશમાં ઉઠાડ્યો. ઘણા દૂર ગયા પછી રાજાએ દિગ્વિરતિ વ્રત યાદ આવવવાથી કોકાશને પૂછ્યું કે ‘હે મિત્ર ! આપણે કેટલે દૂર આવ્યા ?’

કોકાશ બોલ્યો કે ‘હે સ્વામી ! આપણે બસો યોજન દૂર આવ્યા છીએ.’ તે સાંભળી ખેદયુક્ત થઈ રાજાએ કહ્યું કે હે મિત્ર ! ગરુડને જલદી પાછો વાળ, પાછો વાળ. કેમકે જાણ્યા પછી નિષિદ્ધ આચરણ કરવાથી તો મૂળ વ્રતનો ભંગ થાય છે અને અજાણતાં વ્રતનો ભંગ થવાથી અતિચાર લાગે છે. તો તે પ્રતિક્રિયાત્મક કરવા વડે શુદ્ધ થઈ શકે છે. ‘અહો ! કૌતુક જોવાનું’ જેને પ્રિય છે એવા મને ધિક્કાર છે કે જેથી મેં આત્મહિત પણ જાણ્યું નહીં.’

આ પ્રમાણે જાણે પોતાનું સર્વસ્વ ગયું હોય તેમ રાજા શોક કરવા લાગ્યો. તે વખતે કોકાશે ગરુડનો પાછો વાળવા માટે બીજી બીલી પકડી કે તરત જ તે બીલી અન્ય છે એમ જાણીને તે

(૫૩)

ચિંતાતુર થઈ બોલ્યો 'હે દેવ ! દુર્લ્ભના વશથી કે ઇ દુર્બળે આ ખીલી બદલી નાંખી છે, હવે તે ખીલી વિના ગરુડ પાછું વળી શકશે નહીં, માટે હવે તો થોડે દૂર જઈને નીચે ઉતરીએ તો ઠીક થાય કેમકે જો અહીં જ ઉતરશું તો આ શત્રુનું રાજ્ય હોવાથી અનર્થનો સંભવ થશે.'

તે સાંભળી રાજાએ કહ્યું કે 'હે મિત્ર ! અનંત ભવ સુધી દુઃખ આપનાર વ્રતભંગ કરવા રૂપ વાઙ્ય તું કેમ બોલે છે ? અનાભોગાદિકથી અજાણથી કદિ નિષિદ્ધનું સેવન થયું હોય તો વ્રતનું માલિન્ય થવા રૂપ અતિચાર લાગે છે અને જાણી જોઈને જો વ્રતનું ઉલ્લંઘન કરીએ તો વ્રતનો ભંગ જ થાય છે.

અતિચારથી ખંડિત થયેલું વ્રત તો કાચા ઘડાની જેમ પાછું સાંધી શકાય છે. પણ અનાચારથી થયેલ વ્રત ભંગ તો પાકા ઘડાની જેમ સાંધી શકાતો નથી માટે અહીંથી એક પગલું પણ આગળ વધવાનું કરીશ નહીં. કહ્યું છે કે—

જલધૂત્રીધરિવ્યાદિરેખાવદિતરે નૃણામ્ ॥

પરંપાપણુરેખેવ,

પ્રતિજ્ઞા હિ મહાત્મનામ્ ॥૧॥

ભાવાર્થ :- સામાન્ય જનોની પ્રતિજ્ઞા જળ,

(૫૪)

ધૂળ અને પૃથ્વી વિગેરેમાં કરેલી રેખા જેવી છે. તરત ભંગ થાય તેવી હોય છે. પણ મહાત્માઓની પ્રતિજ્ઞા તો પથ્થરની રેખા જેવી એટલે તેનો ભંગ જ ન થાય તેવી હોય છે.’

વળી હે કોકાશ ! વ્રતના ઉલ્લંઘનનું ફળ તો કદુ દ્રવ્યના આસ્વાદની જેમ હમણું જ પ્રાપ્ત થયું છે, માટે તો જ ખીલીથી જો વળે તો વાળ, નહીં તો અહીં જ ઉતરી પાડવું યોગ્ય છે.

તે સાંભળી રાજાની દૃઢતાની વારંવાર પ્રશંસા કરતો કોકાશ ગરૂડને પાછો વાળવા પ્રયાસ કરવા લાગ્યો, તેવામાં તો તે ગરૂડની બંને પાંખો મળી ગઈ અને તે નીચે પડ્યો. પરંતુ સારા ભાગ્યને યોગે તે ગરૂડ એક સરોવરમાં પડ્યો.

તેથી કોઈના અંગને કાંઈ પણ ધૂળ થઈ નહીં. પછી રાજા, રાણી અને કોકાશ ગરૂડ સહિત સરોવરને કાંઠે આવ્યા. તેની નજીકમાં જ કાંચનપુરનગર જોઈને કોકાશે રાજાને શીખા-મણુ આપી કે—

‘હે સ્વામી ! આપ સાવધાન થઈને અહીં જ કોઈ ન જાણે તેમ છુપા રહો. હું ગામમાં કોઈ રચકારને ઘેર જઈ નવી ખીલી કરીને આવું છું.’

(૫૫)

એમ કહીને લય રહીત કોકાશ રાજના
 ધાનીતા રથકારને ઘેર ગયો અને તેની પાસે
 ખીલી કરવા માટે વિશેષ પ્રકારના ઓળર માગ્યા.
 એટલે તે રથકાર એક રથનું 'પૈડું' કરતો હતો
 તે પડતું મૂકીને તેના માગેલા ઓળર લાવી
 આપવા ઘરની અંદર ગયો. તે ઓળર
 લઇને આવ્યો તેટલામાં તો કોકાશે રથનું 'પૈડું'
 તેના કરતા ઘણું જ સુંદર દિવ્ય ચક્ર (પૈડું)
 બતાવ્યું કે જે 'પૈડું' હાથમાંથી નીચે મુકતાં જ
 ધક્કો માર્યા વિના તેની મેળે ચાલે.

તે રથકારે આવી અસાધારણ કળા જોઇ
 મનમાં વિચાર્યું કે 'નક્કી આ કોકાશ જ છે,
 તેના વિના બીજો આ પૃથ્વી પર આવી દિવ્ય
 કળાવાળો કોણ છે ? કોઇ જ નથી.'

આ પ્રમાણે નિશ્ચય કરી તે રથકાર કાંઈક
 જહાનું કરીને ત્યાંના રાજા પાસે ગયો અને
 તેને કહ્યું કે-

'હું રાજા ? પુણ્ય થોગે મારે ઘેર અકસ્માત
 કોકાશ આવેલો છે.' તે સાંભળીને રાજાએ
 પોતાના સેવકોને મોકલી કોકાશને બોલાવી
 પૂછ્યું કે 'તારો રાજા કયાં છે ?'

ત્યારે જુદ્ધિમાન કોકાશે મરાણના લયથી

(૫૬)

તેમજ કાંઈક મનમાં વિચાર કરીને પોતાના
રાજાનું ઠેકાણું કહી દીધું. એટલે કનકપ્રભ
રાજાએ સૌન્ય સહિત કાંકજઘ રાજા પાસે જઈ
તેને બાંધી લઇને વિહંગના પૂર્વક કાળના
પાંજરામાં નાખ્યો.

કલિંગ દેશનો રાજા તેના પર ઘેરને લીધે
તેને ખાવાનું આપતો નહીં. તેથી ઘણા માણસોને
હયા આવવાથી રાજાના ભયન લીધે કાગડાને
ખલિદાન આપવાને મીષે તેમને પિંડ (ખલિદાન)
આપવા લાગ્યા. એ પ્રમાણે કાકપિંડથી પ્રાણ-
વૃત્તિને કરતો અને કોઈ પણ વખત જોણે સ્વપ્નમાં
પણ દુઃખ જોયું નથી એવો કાંકજઘ રાજા
આવા કળને સમયે પણ ધીરજ રાખી પોતાના
પૂર્વ કર્મને જ નિંદતો સતો દિવસ નિર્ગમન
ઠરવા લાગ્યો. તે પોતાના આત્માને કહેતો કે—

કો ઇત્ય સયા સુહિઓ,

ઠરસ વ લચ્છી ચિરાઇ પિમ્માઇ ।

કો મચ્ચુણા ન ગહિઓ.

કો ગિધ્યા નેવ વિસણુસુ ॥૧॥

ભાવાર્થ :- આ વિશ્વમાં નિરંતર સુખી કોણ
છે ? કોનાં લક્ષ્મી અને પ્રેમ સ્થિર રહ્યાં છે ?
મૃત્યુએ કોને ગ્રહણ કર્યો નથી ? અને વિષયોમાં
કોણ આસક્ત થયો નથી ?

(૫૭)

કેટલેક દિવસે રાજા કોકાશનો વધ કરવા તૈયાર થયો. ત્યારે પૌરજનોએ રાજાને કહ્યું કે 'હે સ્વામી ! આ અકાર્ય કરવું આપને યોગ્ય નથી. એક ખીત્રીને માટે થઇને આખો પ્રાસાદ કાણ તોડી પાડે ? ઉત્તમ પુરૂષો તો ગુણોને વિષે પક્ષપાત રાખીને તેમાં સ્વપરનો વિભાગ ચિંતવતા જ નથી. કહ્યું છે કે-

સર્વેષાં બહુમાનાહ્નઃ,

કલાવાન્ સ્વપરોઽપિ વા ।

વિશિષ્ય ચ મહેશસ્ય,

મહીયો મહિમાસિ કૃત્ ॥૧॥

ભાવાર્થ :- કળાવાન પોતાનો હોય કે પારકો હોય, તો પણ તે સર્વને બહુમાન કરવાને યોગ્ય છે. જુઓ ચંદ્ર કળાવાન હોવાથી શંકરે તેને પર ન ગણતાં પોતાના ભાગ્યસ્થળમાં સ્થાન આપ્યું છે.

આ પ્રમાણે પૌરજનોનું કહેવું સાંભળીને રાજાએ કોકાશનો સત્કાર કરી તેને કહ્યું કે 'હે કળાકુશળ ! મારે માટે એક કમળના આકારે ગરૂડની જેવું આકાશગામી ઘર બનાવ તેને સો પાંખડીઓ કર અને દરેક પાંખડીઓ ઉપર મારા પુત્રોને રહેવા યોગ્ય મંદિરો બનાવ, તેના

(૫૮)

મધ્યમાં કર્ણિકાને સ્થાને મારે રહેવા યોગ્ય ભવન કર અને તે ભવનની સન્મુખ પ્રધાનો વિગેરે પરિજનોની બેઠક બનાવ આવી રીતનું દેવ વિમાનની જેવું ભવન બનાવ.’

તે સાંભળીને જીવનની આશાવાળા થયેલા કોકાશે પોતાનો અભિપ્રાય ગુપ્ત રાખીને ‘આપની આજ્ઞા પ્રમાણુ છે.’ એમ કહી પોતાના મનોરથને સિદ્ધ કરવા માટે અને બહારથી રાજનું ચિત્ત પ્રસન્ન કરવા માટે તેણે કહ્યું તેવું કમળ ગૃહ બનાવ્યું. પછી તેણે કાકજંઘ રાજાને ગુપ્ત રીતે કહ્યું કે ‘હિ સ્વામી? તમે ચિંતાનો ત્યાગ કરીને શ્રી જિનેશ્વરના જ ધ્યાનમાં તત્પર રહો. હું થોડા દિવસમાં શત્રુને વિહંગનામાં નાંખું છું.’

એમ કહી કોકાશે ગુપ્ત રીતે કાકજંઘના પુત્રને સૈન્ય સહિત બોલાવ્યો. તેના નજીક આવ્યાના ખબર મળતાં તે જ દિવસે શુભ મુહૂર્ત કહીને કનકપ્રભ રાજાને પરિવાર સહિત તે કમળ ગૃહમાં બેસવા કહ્યું રાજા પણ તે, જોઇને ગર્વથી સૌધર્મ ઇન્દ્રના ભવનનો પાણુ તિરસ્કાર કરતો આતંદ પામ્યો, પછી સર્વને તે પદ્મ ગૃહમાં દાખલ કરી પ્રકુલ મુખથી કોકાશ બોલ્યો કે-

(૫૬)

‘હે રાજ ? તમે સર્વે પોતપોતાના સ્થાન પર સાવધાન થઈને બેસી જાઓ. હું ખીલીના પ્રયોગથી હમણાં આ વિમાન આકાશમાં ઉડાડી તમને કીતુક દેખાડું છું.’

તે સાંભળીને ભૂખ્યા માણસો ભોજન માટે બેસી જાય, તેમ તેઓ કીતુક જોવાને માટે પોત પોતાને સ્થાને બેસી ગયા. પછી કોકાશ કાંઈક બહાનાથી તે કમળ ગૃહની બહાર નીકળી બાહ્યે. ‘હે મૂઠ લોકો ? જુઓ ? મારા સ્વામીની વિડા બના કરવાનું ફળ ?’

એમ કહી તેણે ખીલી ફેરવી કે તરત જ નિદ્રાથી ધૂણીવિમાન થયેલા નેત્રની પેઠે તે આખું ભવન કમળની જેમ ખાંડાઈ ગયું. અને તેમાં રહેલાં સર્વે લોકો ભ્રમરાની જેમ હાહારવ કરવા લાગ્યા. અહીં કમળ અને ભ્રમરા ઉપર અ-યો-ક્તિથી કહેલો શ્લોક ઘટી શકે છે. તે આ પ્રમાણે છે-

રાત્રિર્ગમિષ્યતિ ભવિષ્યતિ સુપ્રભાતં

ભાસ્વાતુ દેષ્યતિ હસિષ્યતિ પંકજશ્રીઃ ।

મૃત્યું વિચિન્તયતિ કોશગતે દ્વિદ્વેરે

હા હન્ત હન્ત નલિની ગજ ઉજ્જહાર ॥૧॥

ભાવાર્થ :- કોઈ એક ભ્રમરો એક કમળમાં

(૬૦)

પેસી તેનો રસ ચૂસનો હતો, તેવામાં રાત પડી. અને કમળ ખીકાઈ ગયું. ત્યારે અંદર રહેલો ભમરો વિચાર કરવા લાગ્યો 'રાત્રિ જતી રહેશે અને સારો પ્રાતઃકાળ થશે તથા સૂર્યનો ઉદય થશે, ત્યારે આ કમળની શોભા ખીલશે (કમળ ઉઘડશે એટલે હું નીકળી જઈશ.)' એમ કોશમાં રહેલો ભમરો વિચાર કરતો હતો તેટલામાં તો ખેદકારક વાત બની કે કોઈ હાથી ત્યાં પાણી પીવા આવ્યો. તેણે તે કમળને તોડી નાખ્યું અને ખાઈ ગયો, જેથી ભમરાની ધારણા મનની મનમાં રહી. તેમ અહીં પણ કૌતુક જોવાને મિષે દેવ-ભવન જેવા ભવનમાં પેટેલા રાજા વિગેરેની કૌતુક જોવાની ઇચ્છા મનની મનમાં રહી અને ઉલટા કષ્ટમાં આવી પડ્યા.

એ વખતે કોકાશના કરી રાખેલા સંકેત પ્રમાણે કાકજંઘ રાજાનો પુત્ર સૈન્ય સહિત ત્યાં આવી પહોંચ્યો. તેણે કનકપ્રભ રાજાના સુભટોને જીતીને પોતાના માતૃપિતાને પાંજરામાંથી બહાર કાઢ્યા. પછી કોકાશ સહિત સૌ પોતાને નગરે ગયા. કાકજંઘ રાજાએ પોતાની વ્રતમાં બાંધેલી અવધિ ઉપરાંતનો તે દેશ હોવાથી પોતાને તાબે કયો નહીં,

કાકજંઘ રાજાએ રાજ્યનું પાલન કરતાં ગરૂડની

(૬૧)

ખીલી બદલવાનો પ્રયત્ન પોતાની જ ખીજી રાણીનો હતો, એમ જાણ્યા છતાં ગંભીરતાને લીધે પ્રગટ કર્યો નહીં. હજી છે કે-

અર્થનાશં મનસ્તાપં,

ગૃહે દુશ્ચરિતાનિ ચ ।

વગ-ચનં ચાયમાનં ચ,

મતિમાન પ્રકાશયેત્ ॥૧૧॥

ભાવાર્થ :- ધનનો નાશ, મનનો સંતાપ ઘરમાં ચાલતું દુરાચરણ. વંચન કોઈનાથી ઠગાઈ ગયા હોય તે, અને અપમાન કોઈએ કર્યું હોય તે, એટલાં વાનાં બુદ્ધિમાન પુરૂષ કોઈની પાસે પ્રકાશિત કરે નહીં.’

અહીં પરિવાર સહિત કનકપ્રભ રાજાને કમલગૃહમાંથી બહાર કાઢવા માટે ઘણા ઉપાયો કરવામાં આવ્યા. લોકો એકઠા થઈને કમલગૃહને ભાંગી નાંખવા માટે કુહાડા વિગેરેનાં પ્રહાર તેના પર કરવા લાગ્યા. પરંતુ તે કમળગ્રહ ન ઉઘડતાં તેની અંદર રહેલા રાજા વિગેરે સર્વને તેના પ્રહારની પીડા થવા લાગી.

છેવટે તેમને કાંઈપણ ઉપાય સૂજ્યો નહીં ત્યારે તે લોકોએ અવંતીમાં આવી કોકાશની

(૬૨)

પાસે પોતાના રાજના જીવિતની ભિક્ષા માંગી
ત્યારે કોકાશી તેઓને કહ્યું કે-

‘તમારે! રાજ અમારા રાજની દાસની જેમ
સેવા કરે, તો તેને સુખ કહે.’ તે સાંભળી
લોકોએ તેમ કરવું કબુલ કર્યું. પછી કોકાશી
ત્યાં જઈને તે કમળગ્રહ ઉઘાડ્યું, એટલે સર્વે
બહાર નીકળ્યા. કનકપ્રભ રાજાએ કોકાશીને
પિતાની જેમ સત્કાર કર્યો. પછી કોકાશી પોતાના
નગરમાં આવ્યો.

એકદા કાકજંગ રાજા અને કોકાશી ગુરૂ
પાસે ગયાં તેમણે ધર્મદેશના સાંભળીને પોતાનો
પૂર્વભવ પૂછ્યો. ત્યારે ગુરૂ બોલ્યા કે-

‘હે રાજા! પૂર્વે તું ગજપુરનો રાજા હતો.
અને આ કોકાશી તે જ ગામમાં બ્રાહ્મણ
જાતિનો જૈનધર્મી સૂત્રધાર હતો. તેના
વચનથી તે તેની પાસે અનેક જૈન ગ્રાંથો
કરાવ્યા. એકદા તે જ ગામમાં કોઇ બીજા
ગામથી એક જૈન સૂત્રધાર આવ્યો તે પણ
પોતાની કળામાં કુશળતાવાળો હતો. તેની કળા
પર ઇર્ષ્યા આવવાથી તારા પ્રથમના સૂત્રધારે
તારી પાસે તેની જાતિ નીચ છે. ઇત્યાદિ કહીને
તેની નિંદા કરી. કહ્યું છે કે-

(૬૩)

કલાવાન ધનવાન વિદ્વાન
ક્રિયાવાન ધનમાનવાન ।

નૃપસ્તપસ્વી દાતા ચ
સ્વતુલ્યં સહ તે ન હિ ॥૧૧॥

ભાવાર્થ :- કલાવાન, ધનવાન, વિદ્વાન, ક્રિયાવાન, ધનના અભિમાનવાળો રાજા, તપસ્વી અને દાતાર-એઓ પોતાની સરખાને સહન કરતા નથી-જોઈ શકતા નથી.

પોતાના સૂત્રધારના કહેવાથી તે પણ તે નવા આવેલા સૂત્રધારને છ ઘડી કારાગૃહમાં રાખ્યો. પણ પછી તે કાર્ય અઘટિત લાગતાં તેને મુક્ત કર્યો. તે પાપની આલોચના કર્યા વિના તમે બન્ને મરણ પામીને સૌધર્મ દેવલોકમાં દેવતા થયા.

ત્યાંથી અચીને આ ભવે પણ તમે રાજા અને રથધાર થયા છો. કોકાશે જાતિ મદ કર્યો હતો, તેથી આ ભવે તે દાસીપુત્ર થયો. અને પેલા પરદેશી સૂત્રધારને છ ઘડી કેદખાનામાં રાખ્યો હતો તેથી આ ભવે તમે બન્ને છ માસ સુધી કેદખાનામાં તેમજ પ્રતિબંધમાં રહ્યા.'

આ પ્રમાણે જ્ઞાનીના વચ્ચનો સાંભળીને કાકજંઘ રાજાએ પોતાના પુત્રને રાજ્ય પર

(૬૪)

સ્થાપન કરી કોકાશ સહિત દીક્ષા ગ્રહણ કરી.
અનુક્રમે કેવળજ્ઞાન પામી તે જાને મોક્ષપદને
પામ્યા.

જગત પ્રસિદ્ધ કાકજંઘ રાજા કોકાશની
બુદ્ધિથી ધર્મની દૃઢતા મેળવી કારક સમઠિત
ધારણ કરી અતીન્દ્રિય જ્ઞાન પામીને મોક્ષ
ગયા.

(ઉ. પ્રા. સ્તંભ-૪ વ્યા. ૫૬)

સંસ્કૃત કાવ્યોના અભ્યાસ માટે ઉપયોગી

ક્રમ	પુસ્તકનું નામ	કિંમત રૂ.	ક્રમ	પુસ્તકનું નામ	કિંમત રૂ.
૧	રઘુવંશ મૂળ તથા ૩ સર્ગ ટીકા તથા છન્દોમૃત રસ	૧૬	૯	મેઘદૂત મૂળ તથા પૂર્વ મેઘ ટીકા	૧૦
૨	રઘુવંશ ૩ સર્ગ ટીકા તથા છન્દોમૃત રસ	૬	૧૦	કાવ્ય ષટ્કં મૂલ (રઘુવંશ, કુમાર સંભવ, કિરતાજુનીય, શિશુપાલ વધ, નૈષધીય, મેઘદૂત) ૮૯૨ પૈઈજ	૧૫૦
૩	કિરતા જુનીય મૂળ તથા ૩ સર્ગ ટીકા	૧૬	૧૧	અનેકાર્થ સંગ્રહ ભાષાંતર	૪૦
૪	કિરતા જુનીય ૩ સર્ગ ટીકા	૧૦	૧૨	ધનંજય નામમાલા અનુવાદ સહ	૨-૫૦
૫	કુમાર સંભવ મૂળ તથા ૪ સર્ગ ટીકા પ્રાકૃત લક્ષણ	૧૬	૧૩	અનેકાર્થ સંગ્રહ સટીક ભા. ૧	૧૦
૬	કુમાર સંભવ ૪ સર્ગ ટીકા તથા પ્રાકૃત લક્ષણ	૧૦	૧૪	અનેકાર્થ સંગ્રહ સટીક ભા. ૨	૩૫
૭	શિશુપાલ વધ મૂળ તથા ૩ સર્ગ ટીકા તથા સારસમુચ્ચય કુલક	૨૦	૧૫	રામચંદ્ર ચરિત્રમ્	૦૬
૮	નૈષધીચરિત્રમ્ મૂળ તથા ૧ સર્ગ ટીકા	૩૫	૧૬	છન્દોમૃત રસ:	૦૨
			૧૭	સંખ્યા વાયકશબ્દ કોષ	૦૫
			૧૮	નિહનવવકતવ્યતા	૧૦
			૧૯	ભર્તૃહરી શતકત્રયમ્	૨૦

અભ્યાસ તથા પ્રભાવના માટે મંગાવો

ક્રમ	પુસ્તકનું નામ	કિંમત રૂ.	ક્રમ	પુસ્તકનું નામ	કિંમત રૂ.
૧	બે પ્રતિકમણ સૂત્ર મૂળ	૨૫	૫	સામાયિક ચૈત્યવંદનાદિ સચિત્ર અંગ્રેજી	૦૬
૨	બે પ્રતિકમણ અંગ્રેજી	૨૦	૬	સામાયિક ચૈત્યવંદનાદિ વિધિ સહિત	૦૪
૩	બે પ્રતિકમણ સચિત્ર સરલ વિધિ સહિત	૧૦	૭	સામાયિક ચૈત્યવંદનાદિ સચિત્ર વિધિ સહિત અંગ્રેજી	૨૦
૪	સામાયિક ચૈત્યવંદનાદિ સૂત્રો			અંગ્રેજી ગીતો	૨૫

૨૫ ટકા કપોટ

Serving JinShasan

139006

gyanmandir@kobatirth.org

શ્રી

લા

C/o. શ્રુતજ્ઞાન ભવન, ૪૫, દિગ્વિજય પ્લોટ, જામનગર - ૩૬૧૦૦૫.

ફોન : ૭૭૦૯૬૩